

Ἔτος Γ'.

Ἀθήναι, τῆ 1 Δεκεμβρίου 1900.

ΑΡΙΘ. 22—23.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΡΟΔΟ

ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ

(Διύημα τοῦ Ἀγγλοῦ ED. SALMON)

— Κατευόδιον, ἀγάπη μου.....Κατευόδιον κ. Μάρστων...»

— Ποιὸς εἶναι γιὰ ἐξω!... Ἄλλος γιὰ ἐξω!...

— Καλὸ ταξίδι, ἀγάπη μου....Γύρισε πίσω με σιδερένια ὑγεία καὶ εὐτυχίας...

— Ποίος εἶνε γιὰ ἐξω! Ἡ βάρκα θὰ φύγη.... Ἐλάτε κύριε.

Αἱ τελευταῖα αὐτὰ λέξεις ἀπετάθησαν εἰς ἓνα ὠραῖον ὠχροπρόσωπον ἄνδρα, ἡλικίας εἴκοσι καὶ ἐξ ἑτῶν περίπου ὁ ὁποῖος τὴν ὥραν ἐκείνην ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ὠραίας κόρης, ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Ἀνατολικῆς γραμμῆς, ποῦ ἦτο ἠγκυροβολημένον εἰς τὸν λιμμένα τοῦ Τίλβουρη. Ἦτο καὶ αὐτὸς ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους ποῦ εἶχαν συνοδεύσει ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τὰς φιλτάτας των γιὰ νὰ τὰς ἀποχαιρετήσουν τώρα

ποῦ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωσι διὰ τὴν ἄλλην ὄψιν τῆς γῆς ὅπως μὴ ξαναγυρίσουν ἴσως ποτὲ πλέον εἰς τὴν πατρίδα των.

Ὅταν ὁ Οὐάλτερ Τέρελ ἐπάτησεν εἰς τὴν βάρκα ποῦ θὰ τὸν ἔφερον εἰς τὴν παραλίαν δάκρυα ἐκύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ τὸ ἀτμόπλοιο καὶ ὅλα τρυγύρω του τοῦ ἐφαίνοντο τὴν ὥραν ἐκείνην ὡς νὰ ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ ἀραιὰν ὀμίχλην. Ἡ ἀναχώρησις τῆς Λένας Μάρστων, τῆς κόρης ποῦ ἐσκέπτετο πολὺ γλήγωρα νὰ καταστήσῃ σύζυγόν του, τὸν εἶχε τελείως καταβάλει. Τὴν ἀγαποῦσε μὲ ὄλην τὴν θέρμην ποῦ κλείει μέσα τῆς μιᾶ νεαρὰ καὶ ποιητικὴ καρδιά, καὶ μὲ μίαν ἀγάπην τὴν ὁποίαν εἰς οὐδεμίαν ἄλλην γυναῖκα εἶχεν αισθανθεῖ.

Ὅταν ἡ βάρκα ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο καὶ ὁ Οὐάλτερ ἤκουσε τὸν παφλασμόν τῶν ὑδάτων ποῦ ἐσχίζοντο ἀπὸ τὴν πρόωραν τῆς, ἐννοίωσεν ἓναν πόνον εἰς τὰ βᾶθη τοῦ στήθους ὡσάν κἄτι νὰ ἔσπασεν ἀπὸ τὰ σπλάγγχνα του Ἐγύριστό κεφάλι του πρὸς τὸ ἀτμόπλοιο ποῦ ἄφινε πίσω του, καὶ εἶδεν ὅτι ἐκείνη ἐστέκετο εἰς τὴν πρύμνην καὶ τοῦ ἔστελλε φιλιὰ καὶ τοῦ ἐκινουῦσε τὸ μανδύλι τῆς.

Ὁ Οὐάλτερ τὰ ἀπέδωσε καὶ πολυκριθμώτερα μάλιστα. Ἀλλὰ τώρα τὸ ἀτμόπλοιο, ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον πρὸς τὰ αἰσθήματα τῶν δύο ἀγαπωμένων ἐκείνων νεαρῶν ὑπάρξεων ἤρχισε νὰ κινῆται· ὁ Οὐάλτερ ἔβλεπε τὸν ἄφρον ποῦ ἄφινεν ὀπίσω του εἰς ὠραίας δαντέλλας ὁ ἔλιξ του, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μαῦρος ὄγκος του ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος συναποκομιζῶν καὶ τὴν Λέναν εἰς ξένας χώρας, μακρὰν ἐκεῖ εἰς τὴν γῆν τῶν πορτοκαλλεῶν, εἰς τὴν γῆν τῶν παρθένων δασῶν, ὅπου καθὼς ἤλπιζον οἱ Ἴατροὶ θὰ ἐπανέκτα ὑγιᾶς καὶ ἄφθονον εἰς τὰς φλέβας τῆς τὸ αἷμα.

Τώρα ὅμως, ποῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ κάμῃ ὁ Οὐάλτερ ἤρχισε νὰ μετανοῇ διότι δὲν τὴν εἶχε σκοτώσει μέχρι τῆς Πλυμάνθης. Κατόπιν ἡ ἐλπίς ἤρχισε ν' ἀναγεννᾶται μέσα του καὶ ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς του ἐπροσευχήθη θερμῶς εἰς τὸν Θεὸν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ γλήγωρα εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ μὲ ροδίους τὰς παρεΐας. Ἀπὸ τὴν Πλυμάνθην ἔλαβεν ἓνα γράμμα γεμάτον φιλήματα καὶ εὐωδιᾶς καὶ ὄρκους αἰωνίου ἔρωτος καὶ αὐτὸ τὸν ἔκαμεν ἐπὶ δύο—τρεις ἡμέρας εὐτυχῆ. Κατόπιν ἤρχισε πάλιν νὰ τὸν καταλαμβάνῃ ἡ μελαγχολία, ἡ ἀπογοήτευσις, καὶ ὅταν ἐσκέφθη ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ μετὰ τῆς Λένας ἀτμόπλοιο ἐυρίσκετο καὶ κάποιος παλαιὸς του συμμαθητῆς καὶ φίλος τῆς οἰκογενείας Μάρστων ὁ σκώληξ τῆς ζηλοτυπίας ἤρχισε νὰ γεννᾶται εἰς τὴν καρδίαν του. «Ἐκεῖνος οὐδὲ πρὸς στιγμήν εἰμποροῦσε νὰ φαντασθῇ, καὶ νὰ πιστεύσῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα γιὰ τὴν Λέναν του. . . Ἀλλὰ ἀράτια ποῦ δὲν φαίνονται γλήγωρα λησμοῦνται». Καὶ ὁ Οὐάλτερ Τέρελ ἔβγαλε διὰ ἑκατοστὴν φοράν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Λένας ἀπὸ τὸν κόλπον του ὅπου τὴν εἶχεν ἐναποθέσει ὁ ἔρωτος του καὶ τὴν ἐδιάβασε προσεκτικὰ καὶ ἀδιάφορα τώρα.

«—Μπά!... Τί σημαίνει ἐκείνη ἡ φράσις ;: «Οὐάλ-

τερ νὰ προσπαθῆς νὰ εἶσαι εὐθυμος, ἀνοιχτόκαρδος, ἀν μ' ἀγαπᾷς...» ... «Ὡστε τὸν ἐλυπεῖτο... δὲν ἤθελε νὰ θλιβῆται διὰ τὴν ἀναχώρησίν της... Ὡστε δὲν ἔτρεφεν ἔρωτα γιὰ αὐτὸν ἀλλά... οἶκτον...»

Ὁ Οὐάλτερ ἐπῆρε ἀμέσως ἓνα κομμάτι χαρτί καὶ ἔγραψεν ἓνα παραπονηρικό γράμμα, ἐκφράζον ὅλην τὴν ὀρμὴν τῆς θυελλῆς ποῦ ἐτάραττε τὰ στήθη του.

X

Τὸ ἀληθές ὅμως εἶναι ὅτι καὶ ὁ Οὐάλτερ Τέρελ εἶχεν ἀνάγκην ταξιδίου ὅπως καὶ ἡ Λένα Μάρστων. Ἦτο ἀπὸ τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας προνομιούχους οἱ ὁποῖοι δύναται νὰ ζήσωσιν εὐτυχῆς ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας καὶ ἐν τούτοις ὁ Οὐάλτερ ἔμενε σκυμμένος νύκτα καὶ ἡμέρα ἐπάνω στὰ χειρόγραφα του. Σὰν στρεῖδι εἶχε κολλήσει ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ γραφείου του καὶ παρ' ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ ἱατροῦ, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ μετριάσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ὁ ἱατρός τοῦ τὸ εἶχεν εἰπεῖ : «Ἄν ἐξηκολούθει καταπονῶν τὸ σῶμά του κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ καταστροφή ἦτο ἀναπόφευκτος. Διότι ὁ Οὐάλτερ ἔπασχε ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ τὸ κακὸν ἐχειροτέρευεν ἡμέρα τῆ ἡμέρα.

Εἰργάζετο δὲ συγγράφων ἐξαιρετον πραγματεῖαν πολιτικῆς δικονομίας καὶ ἤλπιζεν ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐκδιδόμενον ἤθελε θέσει τὸ ὄνομά του μετ' ἐκείνων τῶν μεγάλων νομομαθῶν καὶ μόνον ἵνα μὴ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του αὐτὴν ἡμποδίσθη ἀπὸ τοῦ νὰ συνοδεύσῃ τὴν Λέναν εἰς τὴν Αὐστραλίαν.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐβδομάδων, ἔλαβεν ἀπάντησιν τῆς Λένας μίαν ἐπιστολὴν γεμάτην ἀπὸ ἐρωτικῆν περιπάθειαν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ ἔδωκεν ἀρκετὸν θάρρος καὶ ἐπεδόθη μετὰ πλειότερου ζήλου εἰς τὸ σύγγραμμά του.

Μετὰ παρέλευσιν μηνὸς ὁ Οὐάλτερ εἶχε περατώσει τὸ πρῶτον καὶ κυριώτερον μέρος τοῦ ἔργου. Ἦτο μίαν νύξ ὠραία. Ὁ Οὐάλτερ τριβῶν τὰ χεῖρα του ἀπὸ εὐχαρίστησιν ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγε ν' ἀνοιχθῇ τὸ παράθυρον, ὅπως ἀναπνεύσῃ ὀλίγον. Ἄλλ' αἴφνης ἤσθάνθη κάποιαν σκοτοδινίαν καὶ κατέπεσεν ἄτονος εἰς μίαν γηραιάν πολυθρόναν. Ἐντικείμενα ἐχόρευαν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του. Ἐπίσει τὸ κομβίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ κώδωνος ἀμέσως, καὶ ἐκτοτε δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε ἄλλο παρ' ὅτι εὐρέθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔχων πλησίον τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν ὑπηρετήν του. Ὅταν ἤνοιξε τὰ μάτια εἶδεν ὅτι τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο πολὺ-πολὺ ἀμυδρῶς.

— Γιατί δὲν ἀνάβεις τὸ ἠλεκτρικόν; ἠρώτησε τὸν ὑπηρετήν.

— Μὰ εἶναι ἀναμμένο, κύριε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Μπα! ὥστε τὰ μάτια μου εἶναι πολὺ κακὰ ἀπόψε....

— Πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε γλήγορα ἓνα ὀφθαλμίατρον, εἶπεν ὁ ἱατρός του.

Πρῶι-πρῶι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ὀφθαλμολόγους ἐπεσκέφθη τὸν Οὐάλτερ.

Μετὰ προσεκτικὴν ἐξέτασιν ὁ ἱατρός εἶπεν :

— Κύριε Τέρελ, τὰ μάτια σας εἶναι εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Κίνδυνος ὑπάρχει νὰ χάσετε ὅλος διότι τὸ φῶς σας.

— Ἰατρέ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μετ' γενναϊότητα, ὑπάρχει ἐλπίς; ...

— Βεβαίως. Ἀλλὰ χρειάζεται ἐπιμέλεια καὶ προφύλαξις τῶν ὀφθαλμῶν σας μεγάλη.

Ὁ ὀφθαλμίατρος προφανῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ κατάστασις τοῦ Οὐάλτερ ἐχειροτέρευε ταχέως. Ἡ ἀχλύς ἐκάλυπτε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πυκνοτέρα τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸ μοῖραϊόν δὲν ἦτο μακρὸν.

Ἦρχισε λοιπὸν διὰ τὸν Τέρελ μίαν ζωὴν βασάνων, ἓνα πῆλαγος ἀπελπισίας. Νὰ τυφλωθῇ! . . . Νὰ μὴν ἰδῆ ποτὲ πλέον τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ—καὶ τὴν ὠραιότητα τοῦ παντός! . . .

Καὶ ἔπειτα ἄλλη σκέψις ἀπαισιωτέα ἀκόμη τῷ ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν «Τί θὰ εἰπῆ ἡ Λένα, ὅταν μάθῃ ὅτι ἐτυφλώθη; Ὅθι θελήσῃ νὰ τὸν νυμφευθῇ, ὅταν ἐπιστρέψῃ; . . . Καὶ ἂν ἐκεῖνη ἔχῃ τὴν αὐταπάρησιν νὰ τὸ πράξῃ, πρέπει ἐκεῖνος νὰ παραδεχθῇ νὰ καταστήσῃ δυστυχῆς τὸ πλάσμα ποῦ ἐλάτρευε εἰς ὅλην τὴν ζωὴν; Νὰ γίνῃ τυφλός! Νὴ γνωρίζῃ ὅτι ἐκεῖνη εἶναι ἀπέναντί του, ὅτι τὸν προσβλέπει συμπαθῶς, νὰ τῷ σφίγγῃ τὴν χεῖρα, καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ τὴν περιβάλλῃ μὲ ἓνα βλέμμα ἀγάπης θερμῆς! . . . Ὡ, εἶναι πολὺ φρικτὸν! . . .

Ἐν τούτοις ἐβδομάδες ὀλόκληραι παρήλθον καὶ ἐπιστολὴ ἄλλη δὲν ἦλθεν ἀπὸ τὴν Λέναν. Διατί;

Καὶ ἀποθάρρυνσις καὶ λύπη θανάσιμος κατέλαβε τὴν καρδίαν του. Κατόπιν ἐσκέφθη ὅτι καὶ αὐτὸ ἐπὶ τελους ἦτο προτιμότερον.

Ἀφ' οὗ δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ πλέον νὰ τὴν ἐπανιδῆ ἄς μὴ ἀκούσῃ πλέον περὶ αὐτῆς! . . .

Ἦρχοντο ὅμως στιγμὰι κατὰ τὰς ὁποίας τὸν κατελάμβανεν ἓνα τοιοῦτον παράπονον, ὥστε ἔκλαιε σὰν μικρὸ παιδί!.

— «Θεέ μου, ἔλεγεν, τί σοῦ ἔκαμα λοιπὸν, ποῦ με τιμωρεῖς μετ' ἀλλεπάλληλα κτυπήματα; Διατί δὲν μοῦ γράφεις ἡ Λένα; Ἐγὼ δὲν δύναμαι οὔτε νὰ φαντασθῶ ποτὲ, ὅτι με ὀλησμόνησεν, ὅτι με ἠρνήθη. Καὶ ὅμως...»

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ τῆς γράψῃ, καὶ νὰ τῆς ἐκθέσῃ τὰ πάντα, ἀλλ' ὅταν ἐλάμβανε τὴν γραφίδα, πάντοτε ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι πιθανὸν ἢ ἐπιστολὴ τῆς Λένας νὰ ἦτο καθ' ὁδόν, καὶ ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ περιμένῃ ἕως νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦρχετο. Ὡ, τὸν δυστυχῆ Οὐάλτερ! Ὀλίγοι μῆνες ἤρκεσαν νὰ τὸν μεταβάλλωσι τόσον. Ὁ ἥλιος τῆς νεότητός του εἶχεν ὑποστῆ ὀλίκην ἐκλειψιν, καὶ σκότος πυκνὸν τὸν εἶχε καλύψει. Ἡ μίαν ἐβδομάδα διεδέχετο τὴν ἄλλην καὶ φιλόσοφος καθὼς ἦτο ὁ Οὐάλτερ, ἤρχισε νὰ σκέπτηται ὅτι ὅπωςδὴποτε τοῦτο ἦτο τὸ προτιμότερον. Οὕτω πως θὰ εἶχε μίαν ἡμέραν νὰ εἰπῆ, ὅτι ἐκεῖνη ἐφάνη ἐπιπορκος καὶ ὄχι αὐτός. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του τὸν εἶχε λησμονήσει, ἀφ' οὗ οὐδέποτε θὰ προσεμεῖδία πρὸς αὐτὸν, ἔπρεπε νὰ εὐλογῇ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ὅτι τοῦ ἐστέρησε τὸ φῶς, ἵνα μὴ τοῦλάχιστον ἀντικρύσῃ τὸ ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον βλέμμα της.

Ἐν τούτοις ὁ μὴν ὅστις εἶχεν ὀρισθεῖ ὡς χρόνος ἀφιζέως τῆς Λένας εἰς τὸ Λονδίον ἐφθασεν. Ὅθι ἐπέστρεφεν ἐκεῖνη; ἢ θὰ ἔμενε διὰ παντός εἰς τοὺς Ἀντιποδας παρασυρομένη ἀπὸ τὴν μεγάλην χώραν των καθὼς καὶ ἡ ἐξαδέλφη της ἄλλοτε; Καὶ ἡ σκέψις πάλιν αὐτὴ διεπέρασεν ὡς ἐχειρίδιον τὴν καρδίαν τοῦ Οὐάλτερ καὶ ἐχειροτέρευσε ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς του.

X

Ὁ Οὐάλτερ Τέρελ ὅμως πολὺ ἀπέειχεν ἀπὸ τοῦ νὰ γνωρίζῃ τί συνέβαινε ἐκεῖ εἰς τὴν ἄλλην ὄψιν τῆς γῆς ὅπου εὐρίσκετο ἡ ἀγαπητὴ του.

Ἡ Λένα Μάρστων ἐφθασεν εἰς τὴν Αὐστραλίαν μετ' ἀπὸ καλλιτέραν ὑγείαν καὶ σεπτομένη πάντοτε τὸν Οὐάλτερ.

Ὀλίγας ἡμέρας ὅμως μετὰ τὴν ἀφιζίν της εἰς Μελβούρνον ἔπεσε κλινῆρης. Ὁ τυφοειδὴς πυρετός, ὅστις βυθίζει πολλὰκις εἰς πένθος βαθὺ τὴν περιεκλήθῃ Αὐστραλιανὴν πρωτεύουσάν, προσέβαλλε καὶ τὴν Λέναν καὶ μάλιστα δι' ὀλίγας ἡμέρας ὁ ἱατρός εἶχεν ἀπελπισθεῖ περὶ τῆς ζωῆς της.

Ὅταν ὅμως ἐσώθη ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀσθένεια τῆς εἶχε καταστρέψει τὴν ἀκοήν. Ἦτο κωφὴ, καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ θὰ ἔμενε διὰ παντός τοιαύτη! . . .

Μόλις ἀνεκάλυψε τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν, ἡ σκέψις της ἐπέταξεν ἀμέσως πρὸς τὸν Οὐάλτερ. Διαρκούσης τῆς ἀσθενείας της ἔλαβε παρ' αὐτοῦ μακρὰν ἐπιστολήν—τὴν τελευταίαν ποῦ τῆς εἶχεν ἀποστείλει, — (καὶ τοὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη ἦτο γεμάτη ἀπὸ παράπονα), ἐδοκίμασε τρελλὴν χαρὰν. «Τὸν καυμένον τὸν Οὐάλτερ, εἶπε τότε, πόσον με ἀγαπᾷ! . . .»

Ἀλλὰ τώρα ὅταν τὸν ἐσκέπτετο ῥίγος διήρχετο διὰ τοῦ σώματός της. Καὶ ἓνα παμμέγιστον ἐρωτηματικόν, ὡς φάσμα μυστηριώδες, ἐνεφανίζετο πρὸ αὐτῆς: Ὅθι ἤθελεν ὁ Οὐάλτερ νὰ νυμφευθῇ μίαν κωφὴν;

Ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους ἐσκέπτετο τὴν θέσιν της, καὶ ἤρχοντο στιγμὰι κατὰ τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι θὰ τῆς ἐφρευεν ὁ νοῦς. Προσεπάθει ὅμως νὰ κρύπτῃ τὴν δυστυχίαν της ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐφάνετο ὡς ὑπομεινούσα καρτερικῶς τὴν σκληρὰν τῆς τύχην.

— «Ὡ, ἔλεγε πολλὰκις καθ' ἑαυτήν, ἂν δὲν ἀγαποῦσα δὲν θὰ μ' ἔμελλε καὶ τόσον. Ἀλλὰ τώρα. . . .»

Ὅταν ὁ ἱατρός τῆς ἐπέτρεψε ν' ἀναγινώσκῃ ἐπῆρε μίαν πέννα καὶ ἀπεφάσισεν ἠρωικῶς, νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Οὐάλτερ ὅτι εἶναι ἐλεύθερος τῆς μνηστείας, καὶ ὅτι δὲν ἐπιθύμει νὰ τὸν καταστήσῃ δυστυχῆ δι' ἐνὸς τοιοῦτου γάμου. Θερμὰ δάκρυα ἔτρεχον ἀπὸ τὰ ὠρῆα της μάτι ὅταν ἔγραφε τὴν ἐπιστολήν ἐκεῖνην, καὶ ἡ καρδιά της ἐσφυροκτυποῦσε τὰ στήθη της. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ μὴ γράψῃ πρὸς τὸν Οὐάλτερ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν. Ἰσως μετὰ τινὰ χρόνον ἐθεραπεύετο.

Τὸ καθήκον καὶ ὁ ἔρωξ ἐπάλευον εἰς τὴν λευκὴν ἐκεῖνην κονίστραν.

Εἰς τὴν καρδίαν τῆς Λένας. Ἀλλ' ἡ Λένα ἦτο Ἄγγλισ. Καὶ ἐνίκησε τὸ καθήκον.

Καὶ ἔγραψε πρὸς ἐκεῖνον τὰ πάντα.

Παρήλθον ὅμως ἀρκεταὶ ἐβδομάδες καὶ ἀπάντησις δὲν ἤρχετο.

Ἡ Λένα τὸ εἶδε πλέον καθαρὰ ὡς τὸν ἥλιον τῆς μεσημβρίας. . . .

Ὁ Οὐάλτερ δὲν εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ τῆς γράψῃ. Καὶ ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἦθελε οὕτω σιωπηλῶς νὰ κωπῶσιν οἱ δεσμοὶ των.

Ἡ Λένα ὑπέμεινε τὴν τύχην της μετ' ἀναισθησία. Δὲν ἔκλαυσε κἀν. Ἀπὸ κειροῦ μόνον εἰς καιρὸν ἔλεγε καθ' ἑαυτήν.

«—Καλὰ, ἔχει δίκαιον. Ἀλλ' ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ γράψῃ δύο γραμμάς καὶ νὰ μοῦ εἰπῇ: Ὑγιάνει διὰ παντός!» «Ὡ! Οὐάλτερ, Οὐάλτερ! . . .»

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διετέλουν καὶ οἱ δύο ἐν φρικτῶδες παρεξηγήσει. Καὶ ὁ Οὐάλτερ ἐνόμιζεν ἄπιστον τὴν Λέναν, καὶ ἐκεῖνη τὸν Οὐάλτερ.

Ἐκαστος ὅμως ἠγάπα τὸν ἄλλον τρελλὰ, μετ' ἔρμην καὶ ἀγάπην αἰώνιον. Καὶ ἐπέπρωτο—κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον— νὰ μὴ ἐπανιδῶσιν ἀλλήλους. Διότι

ἡ Λένα μὴ θέλουσα νὰ ἐπανιδῆ τοὺς τόπους ἐνθα τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον ἡ καρδία της ἐρρόφησε, ὡς ῥόδον, τὴν ἄχραν τῆς ἀγάπης, ἀπήτησε παρὰ τοῦ πατρός της νὰ μείνωσι διαρκῶς εἰς τὴν Αὐστραλίαν.

«— Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἶπε, θὰ εἶμαι διαρκῶς δυστυχῆς.» «Ἐδῶ ἴσως λησμονήσω. . . .»

X

Ἔτος παρήλθε καὶ περισσότερον ἀκόμη. Ὁ Οὐάλτερ κατόρθωσε νὰ νικήσῃ κάπως τὴν θλίψιν του.

Προσελάβε ἓνα νεαρὸν γραμματεῖα ὅπως τὸν βοηθῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις του, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηγόρευεν ἐξοπλωμένος ἐπὶ ἀναπαυτικῆς ἔδρας. Ὁ νέος αὐτός δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ καὶ πολὺ τίμιος φίλος τοῦ Οὐάλτερ. Ἦτο γεμάτος ἀπὸ καρδίαν, καὶ ὁ Οὐάλτερ τὸν ἠγάπησεν ὡς ἀδελφόν.

Μίαν χειμωνακτικὴν ἐσπέραν ὁ Οὐάλτερ προσεκληθὴ εἰς χοροεσπερίδα παρ' ἐνὸς πλουσίου ἐμποροῦ ἀρτίως ἐπανακάμψαντος ἐξ Αὐστραλίας. Μετέβη συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν φίλον του, τὸν Ὁεὺν Στέβενς.

Εὐρίσκετο ἀπὸ ἡμισεῖος ὠρας ἤδη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Μονσγουέλ—καθὼς ὀνομάζετο ὁ Αὐστραλιανὸς ἐμπορος, καὶ ἐκάθητο ὁ Οὐάλτερ ἔχων ἐστραμμένην τὴν ῥάχην πρὸς τὴν θύραν. Συνδιελέγετο μετ' ἡμεῖς τινὰ κυρίαν. Αἴφνης ἤκουσε τὸν θυρωρὸν ἀγγέλλοντα: «Ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὴς Μάρστων! . . .» Ἐπειτα ἀπὸ τὸν θόρυβον ποῦ ἐγένετο εἰς τὴν αἴθουσαν ἠννόησεν ὅτι ἐπλησίασαν ὁ πατήρ της καὶ ἐκεῖνη. Ῥίγος συγκινήσεως διέδραμε τὸ σῶμα του ὅλον, καὶ μετὰ δυσκολίας συνεκράτησεν ἑαυτὸν.

Ἐκεῖνη ἐπλησίαζεν. . . . Ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν ἠγάπησε καὶ ἀγαπᾷ ἀκόμη. Ἦκουσε τὴν φωνὴν της τὴν ἀργυρὰν νὰ περιβάλλῃ ὡς εὐάρεστος θεωρία καὶ μετὰ βίαις συνεκράτει τοῦ στήθους του τοὺς παλμούς.

«— Μὰ τί, ἠρώτησε τὸν σύντροφόν του προσποιούμενος ἠρεμίαν, ἀπέστρεψαν οἱ Μάρστων ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν; . . .»

«— Μάλιστα πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ἀπὸ τὸ Μελβούρνον. Τοὺς γνωρίζετε; . . .»

Πρὶν ὅμως ἀποκριθῆ ὁ Οὐάλτερ, ἡ γηραιὰ κυρία ἀνεφώνησεν :

«— Ὡ, ἀγαπητὴ μου, δεσποινὴς Μάρστων, πῶς εἶσθε καὶ σεῖς κύριε Μάρστων; Πόσον εὐτυχῆς, εἶμαι ποῦ σὰς ἐπαναθλέπω! Καλὴ σεῖς εὐμορφῆνατε τόσον πολὺ, δεσποινὴς Μάρστων, ἐκεῖ κάτω! . . .»

«Ὡ, καὶ τί δὲν θὰ εἶδεν ὁ ἀτυχῆς τυφλὸς ἂν ἠδύνατο καὶ δι' ἐνὸς μόνον βλέμματός νὰ ἰδῆ τὴν Λέναν! . . . Ἀλλ' ἄρα γε τὸν ἀνεγνώρισεν Ἐκεῖνη; Ὅθι τῷ ὀμιλήσῃ; Καὶ ἰδρῶς ἀνέβλυσεν ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ τυφλοῦ. . . .»

Αἴφνης δύο φωναὶ, φωναὶ ἐξεληθούσαι ἀπὸ τὰ βῆθη δύο δοκιμασθεῖσων καρδιῶν ἀντήχησαν ἀνα τὴν αἴθουσαν:

— Οὐάλτερ! . . .

— Λένα! . . .

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν κάποιος παρέσυρε μακρὰν τὸν κ. Μάρστων καὶ οἱ δύο ἀγαπώμενοι ἔμειναν μόνοι. Ὁ Οὐάλτερ εἶχε λησμονήσει ὅλα τὰ κατὰ τῆς Λένας παράπονα του, καὶ ἠρώτησε μόνον μετ' ὄνον ἀνθρώπου, ἔχοντας τὸ δίκαιον ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Διατί δὲν μοῦ ἔγραψες, Λένα; Ἐκεῖνη τὸν παρετήρησεν ἐκπληκτικῶς καὶ εἶπεν :

— Ἐγὼ σοῦ ἔγραφα, Οὐάλτερ! . . .

Ἐσὺ διατὶ δὲν ἀπαντοῦσες ; . . .

— Μπᾶ ! , ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, τί θέλεις νὰ εἰπῆς ; Ἄλλὰ στάσου . . . Γιά εἶπέ μου εἶναι ἐδῶ καμμιά ἔρημος γωνία ὅπου νὰ μπορούμε νὰ ὁμιλήσωμε μόνοι ; χωρίς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς ; Ναι ; . . . Ὅδηγησέ με λοιπόν ἐκεῖ . . .

— Νὰ σὲ ὀδηγήσω, εἶπεν ἐκεῖνη ἀνήσυχος, μὰ τί λοιπόν, δὲν μπορείς νὰ περιπατήσῃς μόνος ;

— Δὲν ἤξεύρεις τὸ δυστύχημά μου ; Ἄχ, Λένα, εἶμαι τυρλός ! Δὲν βλέπω οὔτε σέ, οὔτε τίποτε, ἀφ' ὅτι εἶναι τριγύρω μου ! . . .

— Οὐάλτερ ! ὦ ! δυστυχία ! Μὰ εἶναι φοβερόν Οὐάλτερ, εἶναι ἀποτρόπαιον ! Διατὶ δὲν μοῖ τὸ ἔγραψες, Οὐάλτερ ;

Ἐγὼ ἢ δυστυχῆς σοῦ ἔγραψα μὲ ὄλας τὰς λεπτομερείας τὸ δυστύχημά μου . . .

— Τί ! τὸ δυστύχημά σου ; ! . . .

Τί ἐπαθες λοιπόν, Λένα, λέγε μου γλήγωρα. Ἐγὼ δὲν ἔλαβα τὸ γράμμα σου αὐτό.

— Ὡστε λοιπόν, Οὐάλτερ, δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶμαι κωφῆ ; . . .

Εἶσαι κωφῆ ! Ἀδύνατον ! καὶ πῶς λοιπόν ἀκούς ὅτι λέγω ;

— Δὲν σὲ ἀκούω. Οὔτε λέξιν δὲν ἔχω ἀκούσει ἀφ' ὅσα εἶπες. Ἐχω μάθει νὰ ἀναγινώσκω ἐπὶ τῶν χειλέων, καὶ εὐτυχῶς ἔχω ἀποκτήσῃ τὴν πείραν, ὥστε τώρα τὰ μάτια μου ἔχουν ἀντικαταστήσει ὀσμωσῶς τ' αὐτιά μου . . .

Ὁ Οὐάλτερ ἐβουβήθη εἰς σιωπὴν. Ἡ συγκίνησίς του ἦτο ἄμετρος. Ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο ἐν ὄνειρῳ ἢ ὅτι ἤκουεν παράδοξόν τι διήγημα.

Τί περίεργος ἰδιοτροπία τῆς τύχης ! . . Ἐκεῖνος ἦτο τυρλός, ἐκεῖνη κωφῆ. Καὶ ὅμως συνεννοοῦντο περίφημα, ὡς νὰ μὴ εἶχον πάθει τίποτε ! . . .

X

Ὁλην ἐκεῖνην τὴν νύκτα ὁ Οὐάλτερ καὶ ἡ Λένα δὲν ἔπαυσαν διηγούμενοι πρὸς ἀλλήλους, τὰ βᾶσανά των. Καὶ αἱ δύο ἀγαπώμενα ἐκεῖνα καρδιαὶ πρώτην φοράν ἀφ' ὅτου ἀπεχωρίσθησαν εὕρισκον εὐτυχίαν.

Ἡ τύχη ἥτις κατεστῆσε τὸσον κοινὰς τὰς δοκιμασίας των, τοὺς ἀντήμειβεν ἤδη διὰ τὴν γενεότητά που ἔδειξαν οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ναυαγοὶ τῆς ζωῆς—ρίπτουσα αὐτοὺς εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων. Δὲν θὰ τοὺς ἐχώριζε πλέον παρὰ μόνον ὁ θάνατος.

Ὁ γάμος των ἔγεινε κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων μέσα εἰς ἕνα ἐξωκλήσιον σκεπασμένον ἀπὸ λευκότατον χιόνι.

Ὅταν ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ὁ Οὐάλτερ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του καί.

— Λένα, τῆς εἶπε με φωνὴν γεμάτην ἀπὸ συγκίνησην, σὺ θὰ μοῦ εἶσαι ὁ ὀδηγὸς εἰς τὰ σκοτὴ που μὲ περιβάλλουν, καὶ μὲ τὰ μάτια σου θὰ βλέπω φωτεινὸν ὄλον τὸν Κόσμον.

Θραβ. Ζωτόπουλος.

EMMANOYHΛ ΡΟΪΔΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΦΗΜΕΡΑ

Φυλλομετρῶν ἡμέραν τινὰ τὰς Περὶ τὰ ζῶα ἱστορίας τοῦ Ἀριστοτέλους ἔτυχε ν' ἀναγνώσω

ἐν αὐταῖς τὰ ἐξῆς : « Περὶ τὸν Ὑπανιν ποταμὸν, τὸν περὶ Βόσπορον Κιμμέριον, ὑπὸ τροπῆς θερινᾶς καταφέρονται ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ οἶον θύλακοι μεζῖους ρωγῶν, ἐξ ὧν ὀρνυμένον ἐξέρχεται ζῶον πτερωτὸν τετράπουν· ζῆ δὲ καὶ πέτεται μέχρις δεΐλης, καταφερομένου δὲ τοῦ ἡλίου ἀπομαραίνεται καὶ ἅμα δυομένου ἀποθνήσκει, βιώσαν ἡμέραν μίαν, διὸ καὶ καλεῖται ἐφήμερον. (Περὶ τὰ ζῶα Ἱστορ. Ε', 10) ». Πρώτην φοράν ἤκουον περὶ τῶν ἡμεροβίων τούτων τετραπόδων, τῶν γεννωμένων ἐκ τῶν ρωγῶν· ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο λόγος εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα περὶ ακωνῶπων, ἃ γίνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ὄξος ἰλύος καὶ περὶ «σαλαμάνδρας, ἢ διὰ πυρὸς, βαδίζουσα κατασβέννυσι τὸ πῦρ», ἐκλίνα νὰ κατατάξω καὶ τὰ ἐφήμερα εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν παραδόξων ἀκουσμάτων. Δὲν ἠξεύρω ὅμως πῶς ἔτυχε νὰ ἐγχαραχθῇ εἰς τὴν μνήμην μου τὸ ἀριστοτελικὸν τοῦτο χωρίον καὶ πῶς μὲ ἤγαγεν ἔπειτα νὰ ἐξετάσω τίνα πράγματι εἶναι τὰ ἐφήμερα ταῦτα.

Εὐκόλος ὑπῆρξεν ἡ ἱκανοποίησις τῆς περιεργείας μου, διότι τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Σταγειρίτου εἶχεν ἐλκύσει ἀπὸ πολλοῦ πλὴν τῆς ἐμῆς τὴν προσοχὴν πλήθους φυσιοδιφῶν. Κατὰ τὰς ἐρεῦνας αὐτῶν τὰ ἐφήμερα πράγματι ὑπάρχουσι, καὶ μάλιστα ἀφθονοῦσι ὄχι μόνον εἰς τὸν Ὑπανιν τοῦ Κιμμέριου Βοσπόρου, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα σχεδὸν ἄλλον τῆς Εὐρώπης ποταμὸν. Εἶναι δὲ ταῦτα τετράπτερα ἔντομα τοῦ εἴδους τῶν νευροπτέρων, διανύοντα ἐντὸς τοῦ ὕδατος τὴν ἐμβρυώδη περίοδον τοῦ βίου τῶν ἐξερχόμενα ἔπειτα τέλεια ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐπίτινας μόνον ὥρας ζῶντα.

Μέχρι τοῦ Ρεωμύρου ἐπιστεύετο, ὅτι τὰ ἔντομα ταῦτα δὲν συζεύγονται, μὴ ἔχοντα καιρὸν πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ὁ φυσιοδίφης οὗτος ἀπέδειξε, καὶ ἔπειτα παρὰ τῶν ἄλλων ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἔρως εἶναι ἀπ' ἐναντίας ἡ μόνη τοῦ βραχυτάτου βίου των ἀσχολία. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως δὲν περισεύει εἰς αὐτὰ καιρὸς πρὸς φαγιτόν, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἐθεώρησε περιττὸν ἡ θεία Πρόνοια νὰ τὰ προικίσῃ διὰ στόματος καταλλήλου πρὸς κατάποσιν τροφῆς.

Τὰ ἔντομα ταῦτα διήρσαν οἱ ἐπιστήμονες εἰς γένη καὶ εἶδη, κατεμέτρουν τὸ μῆκος τῆς νευρικής ἀλύσου τῶν γαγγλίων των, διέκριναν τοὺς ταρσοὺς αὐτῶν καὶ ἠρίθμουν τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ των ὄρα, τὰ ὅποια εὐρέθησαν ὀκτακόσια.

Τὰ ἐφήμερα δύνανται τις νὰ παρατηρήσῃ πρὸ πάντων κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας τοῦ θέρους, ἐξορμῶντα ἐκ τοῦ ὕδατος ἀνά πυκνὰ σμήνη καὶ ὁμοιάζοντα μικρὰς καταλεύκουσ πεταλούδας δύο περίπου ἑκατοστομέτρων περίπου μήκους. Εἰς τινὰς χώρας καὶ ἰδίως ἐν Βελγίῳ καὶ ἐνιαχοῦ τῆς Γαλλίας εἶναι κατὰ τὰς ὑγρὰς ἡμέρας τοῦ θέρους τὸσον πολλά, ὥστε σχηματίζουσι νεφελώδη θόλον ὑπεράνω τοῦ ὕδατος ἢ τῆς λίμνης. Τὰ νέφη ταῦτα μένουσι μετέωρα ἐπὶ τρεῖς ὥρας, ὅσον ὄνλ. διαρκεῖ ὁ βίος τῶν ἀποτελουμένων ταῦτα ζωσφίων, περὶ δὲ τὴν δύσιν τῆς μόνης αὐτῶν ἡμέρας τὰ πτώματα αὐτῶν ἀρχίζουσι νὰ καταπίπτωσι ὡς μικρὰ νιφάδες χιόνος, τὰς ὁποίας καταπίνουσι ἀπλήστως οἱ ἰχθύες. Τὰ ἐφή-

μερα οὐδέποτε ἀναπαύονται, ἀλλ' ἡ ζωὴ αὐτῶν συνοψίζεται εἰς ἕν μόνον τρίωρον ἢ τετράωρον πτερίγνυμα. Ὀλίγας δὲ στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου καταπίπτουσιν ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς θηλείας ἐν σχήματι βότριοις τὰ ὄρα, τὰ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπιπλέοντα καὶ βυθιζόμενα εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ. Σοφὸς τις φυσιοδίφης, ὁ Μαρέσιος (Desmarets), ἂν ἐνθυμούμαι καλῶς, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς περιεργείας ἐπεχείρησε καὶ κατώρθωσε νὰ χωρίσῃ τὰ ἄρρενα ἐφήμερα ἀπὸ τῶν θηλέων, καὶ τότε ὁ βίος αὐτῶν παρετάθη ἀπὸ τεσσάρων εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὰς ὁποίας τὰ θύματα ταῦτα τῆς ἐπιστήμης ἀπέθανον παρθένα ἐκ τῆς λύπης πιθανῶς καὶ τῆς πλήξεως, ἀντὶ ν' ἀποθάνωσι ἐξ ὑπερβολῆς ἔρωτος καὶ ἡδυπαθείας, ὡς ὥρισεν αὐτοῖς ὁ πανάγαθος Θεός. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀνελλιπὴς τῶν ἐφημέρων βιογραφία, ἡ ὅσον καὶ ὁ βίος αὐτῶν βραχεῖα.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΗΜΕΙΟΜΑΤΑΡΙ

ΕΝΑΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ

« Καὶ εἶναι πολὺ παράξενο ὅτι τὸ συζητητικὸν αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν πρόχειρον κ' ἐλεεινὸν, τὸν μεταχειρίζονται καὶ σοβαροὶ ἐπιστήμονες, ποὺ δουλειὰ τους εἶναι νὰ μεταχειρίζονται τὴν αὐστηρὴν τὴν ζητητικὴν γλῶσσα καὶ πῶς παρουσιάζεται ἕνας ταπεινὸς στιχουργὸς ποῦ ἔργο του εἶναι ἡ εἰκόνα καὶ κυνῆγι του οἱ μεταφορῆς νὰ τοὺς θυμίσῃ ἕνα λησμονημένο χρέος. »

Αὐτὲς τὲς λίγες ἀράδες ἐδιάβασα κάπου, ποῦ τῆς γράφει κάποιος ποῦ περνᾷ γιὰ τρανὸς, καὶ μὲ τὸν τρόπον ποῦ μιλάει, καθὼς βλέπετε καὶ σεις θέλει νὰ φανῇ τρανὸς καὶ νὰ βάλῃ μεγάλα ζητήματα στὴ θέση τους καὶ νὰ βάλῃ στὴ θέση τους ἀκόμα σοβαροὺς ἐπιστήμονες. Ἄμα διαβάσαμε τῆς λίγες αὐτὲς ἀράδες εἶδαμε ἀπ' αὐτὲς τοῦλάχιστο, πῶς δὲν εἶναι ὅπως τὸν περνοῦν μερικοὶ καὶ ὅπως ὁ ἴδιος θέλει νὰ περάσῃ καὶ τὸ περίεργον εἶναι, πῶς ἡ αἰτία εἶναι ὄχι ἀμάθεια, καὶ καμμιά ἄλλη ἔλλειψη ἐξω ἀπὸ τὴν κακοκεφαλίαν του, ἀπὸ κάποια ψευτοφιλοτιμία του, καὶ ψευτοεγωισμὸ του, καὶ μὴ ἀσυγχώρητη, ὅσο καὶ παιχνιδιάρικη καὶ θὰ το ὁμολογήσετε καὶ σεις.

« Ὡ δάσκαλε ποῦ δίδασκες καὶ νόμο δὲν κρατοῦσες. »

Ἐσὺ, παραξενεύεσαι πῶς σοβαροὶ ἐπιστήμονες μεταχειρίζονται τὸ συζητητικὸν τὸν πρόχειρον κ' ἐλεεινὸν τρόπον, ποῦ πρέπει νὰ μεταχειρίζονται τὴν αὐστηρὴν τὴν ζητητικὴν γλῶσσα γιὰ κάθε ποῦ μιλάει; Εἶσαι σὺ ποῦ τὰ λὲς αὐτὰ κ' ἔρχεσαι νὰ τοὺς διδάξῃς ! Γίνονται τώρα ὄλοι μάτια καὶ αὐτὰ ν' ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν σου.

Μὰ ἐξαφῆ ἐκεῖ ποῦ σὲ βλέπουν μὲ πόζα 500 Taine καὶ δύναμη χιλίων ἵππων, στὴ φόρα σου πάνω, σὲ βλέπουν νὰ σταματήσῃς ἀπότομα καὶ ἀπάντεχα, νὰ σκοντάψῃς στὰ ἴδια σου τὰ λόγια, πρὶν προφτάσῃς νὰ ἀποτελειώσῃς τὴν ὁμιλίαν σου. Καὶ ἡ μάλιστα σου γυρίζει καὶ σὲ χτυπάει κατὰ πρόσωπον ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἄλλο ποῦ ἤθελες νὰ τὸν χτυπήσῃς δειλὰ καὶ κρυφὰ καὶ ἔτσι νὰ πῶμε ἀπὸ σπόγγα. Σὲ βλέπουν πάλι μεγάλε κριτικὰ νὰ παραξενεύεσαι καὶ νὰ λὲς πῶς παρουσιάζεται ἕνας ταπεινὸς στιχουργὸς νὰ θυμίσῃ ἕνα λησμονημένο χρέος

στοὺς σοβαροὺς ἐπιστήμονας ποῦ δίδασκες. Κ' ἔρωτοῦν τώρα αὐτοὶ σαστισμένοι, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ στιχουργὸς κ' ὕστερα ἀπὸ τῆς διδασκαλίας ποῦ τοὺς ἔκαμες ἔρωτοῦν, γιατί μᾶς τὸν εἶπε ἔτσι καίταπεινός; μὲ ποῖο δικαίωμα, μὲ ποῖο τρόπον, μὲ ποῖα αὐστηρὴ καὶ ζητητικὴ γλῶσσα; καὶ πῶς κατηγορεῖ ἐμᾶς ποῦ μεταχειρίζομαστε τὸ συζητητικὸν τὸν πρόχειρον τὸν ἐλεεινὸν τρόπον; καὶ εἶναι καλλίτερος ὁ δικὸς του τρόπος καὶ δὲν εἶναι ὅσο πέρνει πρόχειρος καὶ δὲν εἶναι χιλίες φορές ἐλεεινότερος ἀπὸ τὸν ἰδικὸν μας ; ; ;

Ὡ δάσκαλε ποῦ δίδασκες καὶ νόμο δὲν κρατοῦσες !

Ἡ μήπως δὲν χρειάζεται αὐτὴ ἡ γλῶσσα ἡ αὐστηρὴ καὶ ζητητικὴ παρὰ σὲ λίγα μόνον καὶ ὠρισμένα ζητήματα ; Καὶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ὁμιλῇ ἔτσι πρόχειρα ὅταν πρόκειται γιὰ στιχογράφους καὶ νὰ τοὺς πῇ ταπεινούς, τιποτένιους καὶ ὅτι ἄλλο θέλει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ παρὰ μὲ τὴν αὐστηρὴν γλῶσσα καὶ τὴν ζητητικὴν, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν δημόσια ἀσφάλεια, τὴν ἐγγύριον βιομηχανίαν, τοὺς μπακάλικους καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί ἄλλο συμβουλεύει καὶ δίδασκει νὰ ἔχουν ἄλλοι; Ἀλλά, μήπως αὐτὸ ποῦ θέλει νὰ γίνῃ νόμος γιὰ τοὺς σοβαροὺς ἐπιστήμονας ἀποτελεῖ ἐξαίρεση γι' αὐτόν, γιατί δὲν εἶναι αὐτὸς τέτοιος; Ποῖος ξέρει; μπορεῖ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ καὶ τοῦτο. Μᾶς εἶναι ἀδιάφορο ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ταπεινὸς στιχουργὸς καὶ ἂν εἶναι πραγματικὰ ταπεινός. Ἐμεῖς παραξενεύομεθα, ὅπως παραξενεύθη καὶ πολὺ μάλιστα ὁ κριτικὸς μας, γιὰ τὸν πρόχειρον τρόπον καὶ τὸν ἐλεεινὸν ποῦ μεταχειρίζονται καὶ σοβαροὶ ἐπιστήμονες, ποῦ ἔπρεπε νὰ μεταχειρίζονται τὴν αὐστηρὴν τὴν ζητητικὴν γλῶσσα. Καὶ μῆτις παραξενεύομεθα, τί λέω ; πεθαίνουμε στὰ γέλοια, γιατί βλέπουμε, πῶς αὐτὸς ποῦ κάνει μὴ τέτοια ὑψηλὴ διδασκαλία πρῶτος τὴν καταπατεῖ, πρὶν καλὰ καλὰ τελειώσῃ τὸ μάθημά του, μέσα σὲ δύο ἀράδες καὶ σὲ λίγες συλλαβές. Καὶ μῆτις τὰ σημειοῦμε αὐτὰ γιὰ ν' ἀποδείξουμε, πῶς μὴ τέτοια διδασκαλία δὲ στέκει σὲ τέτοιο δάσκαλο καὶ πῶς μὴ τέτοια γνώμη ὕστερα ἀπὸ μὴ τέτοια διδασκαλία εἶναι ἕνα φάσκελο, ποῦ δίνει ὁ ἴδιος ὁ δάσκαλος στὸν ἑαυτὸ του, καὶ ν' ἀποδείξουμε σὲ μερικοὺς ποῦ τριγυρίζουν τὸν κριτικὸν μας καὶ τὸν ἀκούει σὴν ἄλλῃ Πυθίᾳ, πῶς τὸ φουσκωμά καὶ τὸ τσίτωμα ποῦ τοὺς παρουσιάζει εἶναι μπόσικο πρᾶμμα καὶ ἀέρας μονάχα, ἀέρας τῆς περισσώτερας φορές.

Λυπούμεθα κατάκαρδα γιὰ τὸν κριτικὸν μας, ποῦ δὲν εἶναι κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν κ. Παλαμᾶ, καὶ ἀκόμα μὴ σκέψῃ μαζὴ μὲ μὴ ὑπόθεση ἔχουμε νὰ κάνουμε πάνω σ' αὐτὰ ποῦ ἐγράψαμε καὶ πάνω σ' αὐτὰ ποῦ εἶπαμε. Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις μας εἶναι ἀληθινή, τότε σώζεται ὁ κ. Παλαμᾶς καὶ ἄδικα ἐμεῖς τὸν ἐπειράξαμε. Μήπως ἔνοχη τὸν ἑαυτὸν του ὁ κ. Παλαμᾶς μὲ τὸ ἕνας κάποιος στιχουργὸς, ἔτσι ἀπὸ μεγάλη του μετριοφροσύνη; ἂν εἶναι ἀληθινὸν τοῦτο, πρέπει νὰ κόψουμε τὴν γλῶσσά μας μὲ τὰ δόντια γιὰ ὅσα τοῦ ψάλαμε. Μὰ πάλι γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινὸν, πρέπει κανεὶς νὰ παραδεχθῇ πάρα πολλὰ τυπογραφικὰ λάθη καὶ μὴ ἄλλη διαφορετικὴ γλῶσσα καὶ διαφορετικὸν χαρακτήρα τοῦ κριτικοῦ καὶ κατὰ δυστυχίαν αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ἐκτὸς ἂν μᾶς τὸ βεβαιώσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Μὰ αὐτὸς ὁ τρόπος τῶν ἰδικῶν μας κριτικῶν εἶναι πολὺ συχνὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάμῃ καὶ μεγάλη ἐντύπωση !

Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΑΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι άρχαιοι Έλληνες θεώρουν την έλαιαν ως δένδρον ιερόν, είχαν δὲ αφιερώσει αὐτὴν εἰς τὴν Παλλάδα Ἀθηνῶν. Διετήρησε δὲ αὐτὴ τὴν οὕτως εἰπεῖν ἱερότητά της ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ χριστιανισμῷ καθ' ὅσον ἔλαιον ἀποκλειστικῶς ἔλαιας χρησιμοποιεῖται πρὸς φωτισμὸν τῶν ἀγίων εἰκόνων. Ἡ ἔλαια ὑπῆρξε πάντοτε τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης διότι πράγματι εἶναι πολὺ ἡμερον δένδρον μὲ τούς μεγάλους κλάδους της καὶ τὸν μᾶλλον φαῖον χρωματισμὸν τῶν φύλλων της ὁ ὁποῖος γίνεταί ἐντονώτερος εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Ὡ εἶνε θαυμασία ἡ θεὰ ἔλαιωνος ἐξ ὕψους ὀρομένου μαγεύει τὸν θεατὴν καὶ ἐμβάλλει εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἡ καλλιέργεια ὁμῶς τῆς ἔλαιας εἶναι λίαν παρημελημένη ἐνῶ δύναται νὰ δώσῃ σημαντικὴν ἀξίαν εἰς ἀπόκριμα, ξηρὰ καὶ ἄνδρα ἐδάφη ὅπου δὲν εὐδοκίμει ἡ φυτουργία ἄλλων μᾶλλον προσοδοφόρων φυτῶν. Ἄλλως τε εἰς μέρη μὴ προηγμένα πολὺ καὶ συνεπῶς μὴ ἔχοντα ἀνεπτυγμένα τὰ νεώτερα μέσα τῆς συγκοινωνίας ἡ καλλιέργεια τῆς ἔλαιας ἐπιβάλλεται διότι τὸ προϊόν της εὐκόλως δύναται νὰ μετακομισθῇ καὶ νὰ διατηρηθῇ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι, μὲ τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν τὸ προϊόν τῆς ἔλαιας ἀντικατεστάθη εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ φωτισμοῦ ὑπὸ ἀνοργάνων ἔλαιων καὶ ἄλλων οὐσιῶν καὶ ὅτι ἔλαια διαφόρων σπόρων εἶναι σήμερον ἀντικείμενον ἐμπορίου χρησιμοποιούμενα εἴτε διὰ βρώσιν εἴτε διὰ τὴν σαπωνοποιίαν εἴτε διὰ μηχανὰς κτλ. ἀντὶ ἔλαιου ἔλαιας. Ὅσονδήποτε ὁμῶς καὶ ἂν τελειοποιηθῇ ἡ κατεργασία τοῦ ἔλαιου τῶν σπόρων οὐδέποτε τοῦτο θὰ δυνηθῇ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ αἰώνιον ἐν τῇ μαγευτικῇ ἔλαιον τῆς ἔλαιας. Λοιπόν, κατὰ τ' ἀνωτέρω, ὁ σημερινὸς ἐλαιοκόμος ὀφείλει νὰ παρασκευάζῃ μόνον ἀρίστης ποιότητος βρόσημα ἔλαια. Πρὸς τούτους δὲ ὀφείλει νὰ ἡξεύρει οὐχὶ μόνον τὰς ἐπιστημονικὰς μεθόδους τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἔλαιου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἔλαιας τὴν καλλιέργειαν ἐκ τῆς ὁποίας θὰ διδαχθῇ τὰς φυσικὰς ἐπιχειρήσεις ἐπὶ τῆς ποιότητος καὶ ποσότητος τοῦ εἰρημένου προϊόντος.

Ἱστορία ἔλαιας

Ἡ ἔλαια εἶνε δένδρον ἀρχαιοτάτον καὶ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, εἰς ἐποχὴν δὲ πολὺ ἀρχαιωτέραν ὑπὸ τῆς Παλαιᾶς διαθήκης κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Νῶε ἐξαπέστειλε περιστέραν ἥτις ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Κυβωτὸν φέρουσα εἰς τὸ ῥάμφος της κλαδίσκον ἔλαιας. Τοῦτο προδήλως φανερῶνει ὅτι ἡ ἔλαια ἦτο γνωστὴ, ὅτε ἐγράφη ἡ Παλαιὰ διαθήκη. Προσέτι δὲ τὰ ἀρχαιοτάτα Ἑβραϊκὰ βιβλία ἀναφέρουν περὶ τῆς ἔλαιας (Σάιτ ἢ Ζέιτ) ἀγρίας ἢ καλλιεργούμενης. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαιοὶ Αἰγύπτιοι ἐκαλλιέργουν τὴν ἔλαιαν τὴν ὁποίαν ὠνομαζον Τάτ κατὰ τὸν Ἀλοῖ. Ὁ δὲ Θεόφραστος ἱστορεῖ ὅτι εἰς τὴν Κυρηναικὴν ὑπῆρχον πολλὰ ἔλαια. Κατὰ τινὰς πατρίδας τῆς ἔλαιας εἶναι ἡ Ἀσία ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Κέκρωψ μετέφερον αὐτὴν εἰς Ἀθήνας Φωκαεῖς δὲ ἄποικοι διέδωκαν αὐτὴν εἰς τὴν Μασσαλίαν κατὰ τὸ 600 π. Χ. ἐκ τῆς ὁποίας ἐξηπλώθη εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν, ὅπου κατὰ τὸν Πλίνιον ἦτο ἄγνωστος μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ταρκινίου Πρίσκου δηλ. τοῦ 130ου ἔτους ἀπὸ κτίσεως Ρώμης ἤτοι τῷ 615 Π. Χ. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις συγ-

γραφεῖς φρονούντες ὅτι ἡ ἔλαια κατάγεται ἐκ τῆς Ἀφρικῆς τῆς δὲ γνώμης ταύτης εἶναι καὶ ὁ Γασπαρίνος.

Τέλος ὁ Κανδόλης φρονεῖ ὅτι ἡ προϊστορικὴ πατρίς τῆς ἔλαιας πιθανῶς ἐξετείνεται ἀπὸ τῆς Συρίας μέχρι Ἑλλάδος καθ' ὅσον ἡ ἀγρία ἔλαια εἶναι κοινοτάτη εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἀκτὰς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου κατὰ τὸν Βαλαύσα ἀποτελεῖ δάση. Ἡ μυθολογία λέγει, ὅτι, ἡ καλλιέργεια τῆς ἔλαιας ἐν Ἀττικῇ ὀφείλεται εἰς τὴν Ἀθηνῶν, ὁ δὲ τρόπος τῆς παρασκευῆς τοῦ ἔλαιου εἰς τὸν Ἀρισταῖον, ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς Ἑλλάδος μετέφερον τὴν ἔλαιαν εἰς τὴν Σικελίαν καὶ Σαρδηνίαν εἶναι ὁμῶς πολὺ πιθανόν ὅτι πρὶν ἢ εἰσαχθῇ ἡ ἔλαια εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν ὑπῆρχον τοιαῦται ἀγρία ἐν μέσῳ τῶν δασῶν προερχόμενα ἀπὸ σπόρους μεταφερθέντας ὑπὸ πτηνῶν καὶ διὰ τοῦ κοσσύφου καὶ κίχλης. Ἡδὴ καλλιεργείται ἡ ἔλαια ἐν τῇ μεσημβρινῇ Εὐρώπῃ ἤτοι Ἑλλάδι Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ, Ἰταλίᾳ, Γαλλίᾳ, Λαγκεδόκῃ, Ἰσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ. Ἡ ἔκτασις τὴν ὁποίαν κατελάμβανεν ἐν Ἰταλίᾳ ἡ καλλιέργεια τῆς ἔλαιας μέχρι τοῦ 1883 ἀνῆρχετο εἰς 9,080,720 στρέμματα δηλ. κατὰ πολὺ μεγαλητέρα τῆς παρ' ἡμῶν ἡ ὁποία φθάσει περίπου 1,800,000 στρέμμ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἔλαιου ἐν Ἰταλίᾳ ὁ μέσος αὐτῆς ὄρος ἀπὸ τοῦ 1879—1883 ὑπελογίσθη εἰς 261,311,154 περίπου ὄκ. Μετὰ τὴν Ἰταλίαν ἔρχεται ὡς πρὸς τὴν παραγωγὴν τοῦ ἔλαιου ἡ Ἰσπανία παράγουσα κατὰ μέσον ὄρον ἐτησίως 85,588,500 ὄκαδ. Ταύτην παρακολουθεῖ ἡ Γαλλία ἡ ὁποία μετὰ τῆς Ἀλγερίας παρουσιάζει τὴν ποσότητα τῶν 31,200,000 ὄκαδ. ἐτησίως καὶ ταύτην ἡ Αὐστρου-οὐγγαρία μὲ τὰς 19,661,810 ὄκαδ. κατ' ἔτος. Περὶ δὲ τῆς Τουρκίας φαίνεται ἐκ τῶν τελωνειακῶν δασμῶν ὅτι ἐξάγει ἐξάγει ἐτησίως ἔλαιον ἀξίας περίπου 24 εκατομμυρίων φράγκων, κατὰλληλον διὰ σαπωνοποιίαν. Τὰ Ἰταλικὰ ἔλαια εἶναι τὰ καλλίτερα ἐξ ὅλων ἡ δὲ ἐξαγωγή αὐτῶν δύναται νὰ ἀνέλθῃ κατὰ μέσον ὄρον εἰς 49,530.000 ὄκαδ. Τούτων κατὰ μὲν τὴν ποιότητα ὑπερτεροῦν τῆς Λούκας καὶ τῶν λόφων Calci καὶ Buti τῆς Πίσης κατὰ δὲ τὴν ποσότητα τὰ τῆς Βάρης Calabria Κατάνης Ρηγίου Lece. Ἡ Βαλονία Βικεντία καὶ Bergamo παράγουν ἐλάχιστον ποσὸν ἔλαιου.

*Αλ.ξ. Ν. Γεωργακόπουλος

Καθηγητὴς τῆς Βιομηχανικῆς καὶ Ἑμπ. Ἀκαδημίας.

ΑΠ' ΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Ἦμην εἰς τὸ Ζάππειον. Μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένον εἰς τὰ ΝΔ κράσπεδα τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ ἐρέμβάζον. Ὁ ἥλιος δύνων ἐσκόρπιζε τὰ μαγευτικὰ, τὰ σύλληπτα χρώματά του. Γλυκὺς Ζέφυρος μοῦ ἐθώπευε τὸ πρόσωπον, ὡς πτέριξ ἀπαλή, οἱ κῆποι τοῦ Ζαππείου ἔστειλλον μεθυστικὰς εὐωδίας καὶ ἡ μουσικὴ ἐνοστάγει ἐκεῖ πέραν.

Ἡ ψυχὴ ἀπλωμένη, ἤρεμος, ἦτο ἐτοιμη, ὡς πλᾶξ φωτογραφική, νὰ δεχθῇ πᾶν αἶσθημα...

Καὶ ἤλθες σὺ τότε μαζί μὲ τὴν μητέρα σου κεκάθισες σ' τὸ ἴδιο ἀνάκλιτρον. Μὲ φορέματα κάτασπρα, ποῦ φάνταζες, σὰν μαργαρίτα, μὲ χάριν περισσήν, μὲ μειδεί-

ΠΟΙΕΙΑ

Ὁ διάπλους τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τέσσαρας ἡμέρας

Φαίνεται ὅτι ὅσον καὶ ἂν προσπαθοῦν δὲν θὰ ἐπιτύχουν ποτὲ μὲ τὰ σήμερον ἐν χρῆσει μέσα οἱ ναυπηγοὶ τοῦ κόσμου νὰ κατασκευάσουν τοιοῦτου εἶδους ἀτμόπλοια ὥστε νὰ διαπλέουν τὸν Ἀτλαντικὸν ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν. Τὸ ρεκόρ τῆς ταχύτητος ἔχει μέχρι τοῦδε ἡ «Γερμανία» ἥτις ταξειδεύει μὲ ταχύτητα 23 μιλίων. Ἄν ἡ ταχύτης τοῦ παμμεγίστου ἐκείνου ἀτμοπλοίου ἐπρόκειτο ν' ἀνέλθῃ εἰς 0 μίλια τὴν ὥραν, ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῇ εἰς αὐτὸ μηχανὴ δυνάμεως 83,000 ἵππων. Ἀλλὰ μηχανὴ τῶσαν μεγάλων διαστάσεων ἀδύνατον νὰ χωρῆσῃ εἰς τὸ σκάφος τῆς «Γερμανίας». Τὸ ζήτημα τοῦ διάπλου εἰς τέσσαρας ἡμέρας ἐξετάζει ἐν εἰδικῶν ἀμερικανικῶν περιοδικῶν καὶ καταλήγει δι' ἀκριβῶν ὑπολογισμῶν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι διὰ νὰ διαπλεύσῃ ἐν ἀτμόπλοιοι τὸν Ἀτλαντικὸν ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν πρέπει νὰ ἔχη μῆκος 930 ποδῶν, πλάτος 87, βύθισμα 30, ἐκτόπισμα 40,000 τόνων, μηχανὴν δυνάμεως 110,000 ἵππων καὶ νὰ διαθέτῃ ἐλάχιστον χωρὸν δι' ἐμπορεύματα. Συγχρόνως δίδει τὸ διάγραμμα τοῦ φανταστικοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου. Πολὺ πιθανόν ὁμῶς νὰ εὐρεθῇ ἀκόμη κανεὶς τολμηρὸς ἐπιχειρηματίας ὅστις ν' ἀναλάβῃ τὴν ναυπήγησιν του.

✠

Ἐκχώρησις Ἰσπανικῶν νήδων

Σύμβασις συνωμολογήθη ἐν Βασιγκτῶν μεταξὺ τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καθ' ἣν ἡ Ἰσπανία ἐκχωρεῖ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὰς νήσους Καγκαγιάν καὶ Λιμπούτ, λαμβάνουσα ὡς ἀμοιβὴν 100,000 δολλάρια. Ἀπετέλουν αὐταὶ τὰ τελευταῖα ἐδάφη, τὰ ὁποία ὑπελείποντο εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐν Ὁκεανῷ.

✠

Ὁ ἄνευ σύρματος Τηλέγραφος

Κατὰ τὰς ἐκ Λονδίνου εἰδήσεις, ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπιτροπεία τοῦ ὑπουργείου τῶν Ταχυδρομείων, ἥτις ἀπὸ πολλῶν μηνῶν μελετᾷ τὸ ζήτημα τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου, ὑπέβαλε τὴν ἐκθεσιν αὐτῆς καὶ ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς περαδοχῆς τοῦ συστήματος Μαρκόνι ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν. Ἡ εἰδήσις εἶνε σπουδαία καὶ προαγγέλλει τὴν ἐναρξίν ἐπαναστάσεως εἰς τὸ τηλεγραφικὸν σύστημα τοῦ κόσμου. Γενᾶται ὁμῶς ἐντεῦθεν ζήτημα δύσλυτον, πῶς ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις θὰ προστατεύσῃ τὸ τηλεγραφικὸν μονοπώλιον τοῦ Κράτους κατὰ τῆς καταχρήσεως τῶν ἰδιωτῶν. Ἐως τώρα δύσκολον ἦτο εἰς ἰδιώτας νὰ ἐγκαταστήσωσι σύρμα μεταξὺ τῶν οἰκιῶν των χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ καὶ τὸ ἐμποδίσῃ τὸ δημόσιον. Τώρα οἱ ἰδιῶται ἐὰν ἐγκαταστήσωσιν ἄνευ σύρματος τηλεγραφικὰ μηχανήματα, τὸ Κράτος θὰ διατελῇ εἰς ἀγνοίαν καὶ δὲν θὰ ἔχη μέσον πρακτικὸν πρὸς παρακώλυσιν τῆς καταχρήσεως. Δύναται ἀρὰ γε νὰ παραβιάζῃ τὰ ἰδιωτικὰ ἄσυλα καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ τηλεγραφικὰ μηχανήματα καὶ ἐμποδίσῃ τὴν λειτουργίαν των; Τὸ ζήτημα δυσκόλως θὰ λυθῇ, ἀγνωστον δὲ ποῖα ἡ ἐκθεσις τῆς ἐπιτροπείας προβάλλει συμπεράσματα.

✠

μα ἀγγελικὸν εἰς τὰ χεῖλη.

Σὲ παρετήρησα καὶ ἐθαμβώθην...

Οὐδέποτε τῶσον φωτεινοὶ καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ ἔρριψαν τὴν λάμψιν των ἐπὶ ἀφωτέρως καὶ γλυκυτέρας καὶ ἐκφραστικώτερας φουσιγνωμίας, μὲ βελουδίνην ἐπιδερμίδα καὶ μὲ τὴν ξανθὴν καὶ ἀπαλὴν κόμην, ἥτις τῶσον ἐπιχαρίτως τὴν περιέβαλλεν, ὡς φωτοστέρανον ἀγίου, ὡς λαμποκοποῦν νέφος.

Ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ πάλῃ σφοδρῶς. Τὸ ἐνόησε, καὶ μοὶ ἀνταπέδωκε, τὴν φλόγα τῶν ματιῶν μου. Καὶ ἤμην εὐτυχής....

Πᾶσαι αἱ αἰσθήσεις μου ἐρόρφων λαιμάργως. Ἀλλὰ καὶ τί ἐχρησίμευον τόσαι αἰσθήσεις; Ἀφοῦ σὲ ἔβλεπον, ἄς ἤμην κωφός ὅταν σὲ ἤκουον ἄς ἤμην τυφλός...

Δὲν γνωρίζω, δὲν ἐνθυμούμαι πόσον διήρκεσε τὸ οὐράνιον ὄνειρον, ἢ μάγος ἐκείνη ὄπτασις. Ἐν ἐνθυμούμαι. Ὅτι μὲ ἐξύπνησεν εἰς κεραυνός:

— Μαρίκα, εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνωμεν...

Σὲ εἶδα τότε θέλουσαν νὰ παρακαλέσῃς, ἐνόησα ὅτι μετὰ δυσπολίας καὶ πικρίας ἠκολούθεις τὴν μητέρα σου, ἐνῶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγύριζε, καὶ μὲ κύτταζε, μὲ ἐν βλέμμα ποῦ ἔλεγε.

— Λυποῦμαι! ἀλλὰ τί μ' ἔχω νὰ κάμω;

Ἀντελήφθην ὅτι τὸ βλέμμα σου ἔπειτα μ' ἀπεχαιρέτα πλημμυρισμένον καὶ σοὶ ἀνταπέδωκα τὸν χαιρετισμόν.

Ἡ καρδιά μου ἐσχίζετο, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐθαμβούοντο, ἡ γῆ ἐχάνετο κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου...

Καὶ σὲ εἶδα νὰ φεύγῃς, ἐνῶ πέριξ σου ἐπτερούγιζεν ἡ ἔρημη καρδιά μου, νὰ χάνεσαι σὰν ἄστρο λαμπερό, φωτεινὸ καὶ πλάνο ὄνειρον ὅπου μᾶς χαιρετᾷ γιὰ μιὰ στιγμή οὐράνια κ' ὕστερα πάλι φεύγει σ' τὴν πρώτη χερραυγὴ....

Δύο δάκρυα τότε σὰν βράζον μολύβι ἐννοίωσα ναυλακώνουν τὸ πρόσωπό μου—τὰ πρῶτα δάκρυα τῆς ἀγάπης...

Νίκος Σ. Γκινοπούλος.

ΕΡΩΣ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ

(Κατὰ Θεόκριτον)

Τὸν κλέφτη μιὰ φορὰ τὸν ἔρωτα ἢ μέλισσα σὰν εἶδε ἢ σκλήρη νὰ κλέφτῃ στὴν κερθίθρα τῆς κερὶ τὸν κέντρισε στὰ χέρια του τ' ἄλερωτα.

Κι' ὁ ἔρωσ, πονεμένος, σὰν παιδί, κτυπάει μὲ τὰ πόδια του τὴ γῆ, φουσαεῖ τὰ δάχτυλά του καὶ ὅλο κλάματα στὴ μάνα του πηγαίνει μὲ τρεχάματα.

Τὸν εἶδ' ἢ Ἀφροδίτη καὶ τὸν φίλησε μὰ κείνος μὲ παράπονο κι' ὄργῃ τῆς δείχνει τοῦ χεροῦ του τὴν πληγὴ καὶ τὴν ῥωταεῖ κ' ἔτσι τῆς ἐμίλησε.

«Ἡ μέλισσα τόσο μικρὴ, πῶς κατορθώνει, τόσο πολὺ τὸ χεῖρ νὰ πληγῶνῃ;»

Κ' ἡ μάνα του ποῦ ἐνοιώθε καλλίτερα καὶ σὺ τοῦ εἶπε κάνεις μεγαλείτερα! Ἐσὺ τόσο μικρὸ παιδί, πῶς κατορθώνεις, Κι' ὅλο τὸν κόσμον στὴν καρδιά πληγώνεις;

Τρίπολις.

Ε. Ζ.

Αἱ προδιαθέσεις τοῦ Βραῦαν.

Οἱ φίλοι τοῦ ἀποτυχόντος ὑποψηφίου Βραῦαν ἐν ταῖς προεδρिकाῖς ἐκλογαῖς τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν διακηρύττουσιν, ὅτι ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει οὗτος θὰ δεχθῆ ὑποψηφιότητα διὰ τὴν γερούσιαν. Ἐπίσης λέγουσιν ὅτι δὲν θὰ δεχθῆ πλέον ὑποψηφιότητα καὶ διὰ τὴν προεδρείαν τῆς Δημοκρατίας, ἔχει δὲ σκοπὸν νὰ ἀφοσιωθῆ εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ θὰ γράφῃ κατὰ προτίμησιν ἐν τοῖς περιοδικοῖς ἀποφύγων τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας.

✠

Τὸ Ἰαβοράνδον.

Ἡ πρόωρος λεύκανσις ὡς καὶ ἡ συνεχὴς πτώσις τῶν τριχῶν ὀφείλονται εἰς διατάραξιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος εἰς τὸ τριχοφόρον δέρμα τοῦ κρανίου. Ἄρα τὸ καλλήτερον ἐπανορθωτικὸν εἶνε τὸ μασάζ τοῦ κρανίου. Ἐν τούτοις δὲν δύναμαί νὰ παρέλθω ἀπαρατήρητον τὴν συνταγὴν ἐνὸς τονωτικοῦ τῆς κόμης, τὴν ὁποίαν συνήντησα σήμερον εἰς μίαν ἰατρικὴν ἐφημερίδα. Τὸ «ἔξ Ἰαβοράνδου τονωτικόν», ὅπως τὸ ὀνομάζουσι, κάμνει θαύματα· προλαμβάνει καὶ τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν καὶ τὴν λεύκανσιν τῶν. Δοκιμάσατέ το, ἀφοῦ ἄλλως τε εὐκόλος εἶνε ἡ κατασκευὴ του. Λαμβάνετε ;

Θεικῆς κινίνης	40 κόκκοις
Βάμματος ἐμετικῶν καρῶν	2 δραχμὰς
Βάμματος καψικοῦ	1 δραχμὴν
Υγροῦ ἐγγύματος Ἰαβοράνδου	4 »
Ἐγγύματος δένδρουλιθάνου	1 οὔγγιαν
Γλυκερίνης	4 δραχμὰς
Ροδοστάγματος	8 οὔγγιας

Μὲ τὸ ὑγρὸν τοῦτο τρίβετε κάθε βράδυ τὸ τριχοφόρον δέρμα.

Τὸ Ἰαβοράνδον εἶνε θαμνίον τῆς Βραζιλίας μὲ φύλλα ἀρωματώδη τὴν ὀσμήν καὶ δριμύνα τὴν γεῦσιν· ἐκ τοῦ θαμνίου ἐξάγεται ἡ περιφήμος πιλοκαρπίνη ἢ πολυκαρπίνη, ἡ τὸσον χρήσιμος εἰς διαφόρους ἀσθενείας. Μὲ τὴν πολυκαρπίνη ἄλλως τε διετείνεται ἕνας Γάλλος ἰατρός, τοῦ ὁποῦ λησμονῶ τῶρα τὸ ὄνομα, ὅτι θεραπεύει τὴν φαλάκραν. Ἡ συνταγὴ του φυσικὰ θὰ ἦτο ἀνάλογος μὲ τὴν ἀνωτέρω.

ΤΟ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ

Μὲ τὰς πρώτας χειμερινὰς τοῦ Βορρᾶ ρίπας, αἱ ὁποῖαι καταφέρουν τὸ τελευταῖον κτύπημα εἰς ὅλα τὰ δημόσια κέντρα καὶ ἀπονεκροῦν ὅλας τὰς ὑπαιθρῖους συναθροίσεις, τὰς κερδίζουσας ἀκόμη ὀλίγας πνοὰς ἀπὸ τὴν ἀμφίβολον θέρμην τῶν ἀκτίων τοῦ Φθινοπωρινοῦ Ἡλίου, μὲ τὰ πρῶτα μικρὰ ψύχη τὰ ὁποῖα καθιερῶν τὴν βασιλείαν τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν συνδιαλέξεων, καὶ ἀφουρνίζουσι τὸν ὄργανισμὸν εἰς τὴν νοσταλγίαν τῶν ἀπολαύσεων τοῦ χειμῶνος, ἐν μέσῳ τῶν τελευταίων μελαγχολικῶν μειδιαμάτων τῆς Φθινοπωρινῆς φύσεως, τῶν ἀποκρυσταλλουμένων ἀπὸ μίαν αἰφνίδιον ψυχρὰν πνοήν, ἐν ἄνθος ὥραιον, γλυκύ, θάλλον, κλείει τὴν γεμάτην εἰς ἀρμονίαν σελίδα.

Εἶνε τὸ ἄνθος τοῦ Φθινοπώρου.
Εἶνε τὸ χρυσάνθεμον.

✕

Εἶνε τὸ ἄνθος τὸ λεπτὸν καὶ εὐγενές, τὸ ὁποῖον μὲ τοὺς ἀτόνους χρωματισμοὺς του καὶ τὴν ὥραιαν μελαγχολίαν του, μοῦ φαίνεται ὡς νὰ νοσταλγῆ καὶ μοῦ φαίνεται ὡς νὰ ἐπιθυμῆ τὸ χῶμα τῆς μακρυνῆς πατρίδος του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μία γαῖα τὸ ἀπέσπασε καὶ τὸ ἐξάρισεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἥτις τὸ περιέβαλλε μὲ ὄλας τὰς θωπείας της καὶ μὲ ὄλον ἐκεῖνο τὸ εὐγενές καὶ τὸ ὠραῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ ἔχει καὶ τόσον πολὺ εἰξεύρει νὰ χαρίζῃ εἰς ὄλα τὰ πράγματα, διὰ νὰ μᾶς τὸ παραδώσῃ κατόπιν ὡς ἐν χαϊδεμμένον ἄνθος, ὡς ἐν ἄνθος ποθοῦν θωπείας, στοργήν, φιλήματα, ἀγάπην.

✕

Εἶνε ἀσθενές τὸ χρυσάνθεμον.

Εἶνε δειλὸν τὸ χρυσάνθεμον.

Δὲν ἔχει τὸν ζωηρὸν χρωματισμὸν τὸν ὁποῖον ἔχουν τὰ ἄλλα ἄνθη. Δὲν ἔχει τὴν προπετῆ βαφὴν τοῦ ῥόδου.

Εἶχε δωρήσει πλέον ὄλα της τὰ χρώματα καὶ εἶχε ἐξαντλήσει τὴν *palette* της, ἡ Φύσις, ὅποτεν ἐπρόβαλλεν αὐτὸ εἰς τὸ μέσον καὶ ἐζήτηει ὀλίγον ἀπὸ τὴν πνοήν της, καὶ ἐπρότεινε μελαγχολικὰ τὰ πέταλά του εἰς ἐλεημοσύνην χρωμάτων.

Τὸ ἐλυπήθη καὶ τοῦ ἔδωσε κάτι τι ἀπὸ ὄλα, ὅσα τῆς ἔμειναν.

Καὶ ἔγινε μαγευτικόν, καὶ ἔγεινε ὠραῖον, διότι τοῦ ἔδωκεν ἀπὸ τὸ κίτρινον τῶν φύλλων τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ τὸ λευκὸν τὸ ὁποῖον ἐδανείσθη ἀπὸ τὰς μαργαρίτας τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἀπὸ τὸ χρυσορόδιον τοῦ γλυκοχαράματος.

Καὶ ὅταν ὄλα τὰ ἄλλα ἄνθη ἀπέθανον, ἔμεινε αὐτό, αὐτὸ μόνον νὰ δακρῦν καὶ νὰ μελαγχολῆ, μαζῆ μὲ τὸ μονότονον παράπονον ὅπερ τοῦ ψάλλει ἀδιάκόπως : ἡ φθινοπωρινὴ αὔρα.

Καὶ ἔμεινε μόνον, διὰ νὰ εἶνε συμπαθὲς καὶ ἀγαπητόν.

ᾠδὴ ! τὸ ἄνθος τοῦ φθινοπώρου !

ᾠδὴ ! τὸ χρυσάνθεμον !

(Ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα).

Ν. Σεϊτανίδης.

Ἔρωσ. — Μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑψηλὸν πάθος, φλόξ ἀθάνατος, κατακαίει τὴν καρδίαν ἐκεῖνου, ὅστις ἀγαπᾷ καὶ ἀνταγαπᾶται· αἱ περιπέτειαι τοῦ βίου δὲν δύναται νὰ τὸν προσβάλλωσιν· οὐδὲν τὸν φοβίζει οὐδὲν τὸν κλονίζει, οὐδὲν τὸν συγχίζει, οὐδὲν τὸν δαμάζει· αἱ πράξεις καὶ αἱ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων τῶ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάρροιοι, ὁμοιάζει τὸν ναύτην, ὅστις πεισματωδῶς ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ μόνου ἀστέρου, καὶ ὁ ὁποῖος καθ' ἣν στιγμὴν δὲν λάμπει πλέον, καταβαίνει μετὰ τῆς λέμβου του εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

— Ὁ ἑραστὴς μανθάνων ὅτι ἀγαπᾶται ἀκούει μόνον τὸν ἔρωτά του.

— Ὁ ἔρωσ εἶναι τὸ μυθιστόρημα τῆς καρδίας, ἡ δὲ ἡδονὴ ἡ ἱστορία αὐτῆς.

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΘΕΛΩ τῆς χάρες τῆς χαρὲς κι' ὄλα τὰ μάγια
Νὰ τραγουδήσω ξέγνοιαστος, μὰ κάποιος δένει
Τὸ νοῦ μου καὶ τὴ γλῶσσα, ὠϊμέ, τὸ αἰώνιο κλάμα!
Καρδιὲς λαχταριασμένες, μὲ ξέγνοιαστα μάτια,
ᾠδὴ καταμεσήμερα μὴν τύχη καὶ πᾶτε
Καὶ περπατήστε στὰ ψηλά κι' ἀγνάντια βγῆτε
Στῆς ἀπόκρυφες χάρες, ποῦ ὁ καῦμός σας δίνει,
Γιατὶ ξελογιασμένες μπροστά σας θὲ νάβγουν
Χίλιες λαχτάρες, ποῦ μέσ' εἰς τὴν καρδιά σας κλείτε.
Μιὰ μιὰ θὰ βγαῖνι κι' ὄλες θὰ χορεύουν μπρὸς σας,
Μὲ νυριάτικα φορέματα, μ' ἀχνούς πέπλους,
Μαρμαρόλαιμες κυράδες μὲ γυμνὰ στήθια,
Μ' ὀλότρομες φωνούλες μιᾶς μάγισσας λύρας.
Ἔτοιμες ν' ἀγκαλιάσουν τὸν ἀσπλαγχνό χάρο
Καὶ μανιωμένες νὰ χυθοῦν κάτω ἀπὸ τὸ βράχο
Καὶ λυσσασμένες νὰ πινηθοῦν μέσα στὸ κύμα.
Τρελλὰ μέσ' στὰ ρυάκια θὰ σκορποῦνε γέλοια,
Θυμοὺς, κατάρες, κλάψες, στὸ βορεῖά ποῦ σκουίζει,
Σ' ἕνα κατρακύλισμα στὸ γκρεμὸ ἀπὸ πέρα.
Καὶ μέσ' εἰς τὸν ἀντίλαλο θ' ἀκουσθοῦνε λόγια,
Λόγια ἀπάντεχα θ' ἀκουσθοῦν, μισητὰ λόγια.
Ἄδιάντροπα θὰ σᾶς μιλήσουν καὶ θὰ σκύψουν
Νὰ σᾶς φιλήσουν, ὠϊμένα, μέσ' εἰς τὸ στόμα!
ᾠδὴ τῆς Νεράιδας τὸ φίλημα κι' ὁ λόγος,
Ἄλλοι, εἰς ἐκεῖνο τὸ δύστυχο ποῦ τοῦ λάχει!
Τοῦ κακοῦ θ' ἀκολουθοῦν τὸ χαμὸ τὰ μάτια!
Τοῦ κακοῦ θὰ σαλεύουν τὰ φριμένα χεῖλη.
Ποῦ νάβρουν τὴ λαλιά τους; Κ' ἐκεῖνη γιὰ πάντα
Στὸ ὀλότρεμο τραγοῦδι μιᾶς μάγισσας λύρας,
Χωνεύτηκε κ' ἐσθύστη στοῦ χοροῦ τῆ ζάλη,
Μὲ τῆς κυράδες σβύστηκε μαζῆ στὸ κύμα
Κι' ἀπὸ τὸ βράχο κάτω κύλησε καὶ πάει!

ΘΕΛΩ τῆς χάρες τῆς χαρὲς κι' ὄλα τὰ μάγια
Νὰ τραγουδήσω ξέγνοιαστος, μὰ κάποιος δένει
Τὸ νοῦ μου καὶ τὴ γλῶσσα, ὠϊμέ, τὸ αἰώνιο κλάμα!
Λεύθερες καρδιὲς μὲ τὰ γνοιασμένα τὰ μάτια
Τὰ μεσάνυχτα σ' ἀκροποταμιᾶς μὴν πᾶτε,
Ποῦ ξεφαντώνουν κατάρες μαζῆ καὶ στρίγγλες.
Μὴν περπατήστε σκοτεινὰ κι' ἀγνάντια βγῆτε
Στῆς χάρες τῆς μυστικῆς, ποῦ ἡ ζωὴ σας δίνει.
Γιατὶ παραφυλλάει ἐκεῖ οἱ κατάμαυροι ἰσκιοὶ
Π' ἀπλώνουν τὰ φτερά τους σὰν βροχνάδες ὕνοι
Κι' ἀποκοιμίζουσι τὴν χιλιάκριβες ἔγνοιες.
Τὴν ἀχόρταγη ἐνοῦ θεριοῦ θυμίζουσι πεῖνα,
Ποῦ λυσσασμένο χύνεται ν' ἀρπάξῃ κάποιον
Ἀπάρθενο μανάρι, μιὰ ἀνάγκιχτη σάρκα,
Ποῦ καὶ στομώνει στῆς πρώτες χαψὲς ποῦ πάει,
Σὰν τὸ στόμα τῆς στάμνας στὴν ἀφθονὴ βρύση
Πρὶν νὰ γιομίσῃ πίνοντας πάνω ὡς τὰ χεῖλια.
Λεύθερες καρδιὲς μὲ τὰ γνοιασμένα τὰ μάτια,
Μὴν περπατήστε σκοτεινὰ κι' ἀγνάντια βγῆτε
Στῆς χάρες τῆς μυστικῆς, ποῦ ἡ ζωὴ σας δίνει,

Ποῦ ξεφαντώνουν κατάρες μαζῆ καὶ στρίγγλες
Καὶ βρυκολάκους μαύρους ξερονὰ κάθε μνήμα,
Καὶ τριγυρίζουσι ξεμάλλιαγες χίλιες λάμιες.
Κάποια ροδοδάχτυλα θὰ μαδήσουν χέρια
Τῆς μαργαρίτας τῆς καρδιᾶς σας φύλλο-φύλλο
Καὶ κάθε φύλλο πέφτοντας κάτω στὸ χῶμα
Μιὰ ἀνατριχίλα σέρνοντας θὲ νὰ σᾶς φέρνῃ
Καὶ μιὰν ἐλπίδα φεύγοντας θὲ νὰ σᾶς πέρνῃ.
Καὶ νυχτερίδες μαῦρες θὰ πετοῦν ἢ χάρες,
Μαῦρες νυχτερίδες καὶ κουκουβάγιες μαῦρες
Καὶ τάχτι σας τάβγαλο θὰ σκουίζῃ σὰ γκιώνης.

ΘΕΛΩ τῆς χάρες τῆς χαρὲς, κι' ὄλα τὰ μάγια
Νὰ τραγουδήσω ξέγνοιαστος, μὰ κάποιος δένει
Τὸ νοῦ μου καὶ τὴ γλῶσσα, ὠϊμέ, τὸ αἰώνιο κλάμα!
Καρδιὲς λαχταριασμένες μὲ γνοιασμένα τὰ μάτια,
Τόσο πλὴν μὴν πᾶτε μπρὸς κατὰ τὸν Ἥλιο
Κι' ὁ ἥλιος φέρνει θάμπωμα σὲ κάθε μάτι.
Λυώνουν καὶ πέφτουν τὰ φτερά σὰ γιόνι μπρὸς του.
Τοῦ πλάστη ὁ θρόνος σὰ ρημάδι μένει μπρὸς του.
Κι' ὁ νοῦς μας ἄλλο ρημάδι ἀπομένει μπρὸς του.
Κ' ἕνας ἄλυωτος τὴν καρδίαν πλακώνει πάγος!
Καὶ σκιάβα ἢ φαντασία μας παλάτια μᾶς χτίζει
Ἀπὸ κόκκαλα, καρδιᾶς, κεφάλια καὶ στάχτη.
Τόσο πολὺ μὴν πᾶτε μπρὸς κατὰ τὸν ἥλιο
Κι' ὁ ἥλιος εἶν' πλάνος καὶ φονηᾶς, μεγάλο ρίχνει
Στὸ χαλικιάκι κάθε αὐγὴ πελώριον ἴσκιον,
Πρὸς τὴ δύση σὰ γέρνη, βάφεται μέσ' εἰς τὸ αἷμα.

ΘΕΛΩ τῆς χάρες τῆς χαρὲς κι' ὄλα τὰ μάγια
Νὰ τραγουδήσω ξέγνοιαστος, μὰ κάποιος δένει
Τὸ νοῦ μου καὶ τὴ γλῶσσα, ὠϊμέ, τὸ αἰώνιο κλάμα!
Κι' ὁ κόσμος τί γυρεύει; Κι' αὐτὸς δὲν τὸ ξέρει.
Ἄγνωστες ἀρμονίες γυρεύει καὶ ξένες,
Καινούργιο Θεό, καινούργια πίστη καὶ πλάση
Καὶ τὸ καινούργιο εἶν' ὀκρυφὸς θαμμένος πλοῦτος.
Τᾶγνωστο, κι' ἀπάντεχο, κι' ἀνεύρετο κάτι,
Τὰ γλυκοχαράματα τὸ προσμένουν ἄλλοι,
Τὰ μεσημέρια καὶ τῆς νύχτες ἄλλοι τόσοι,
Τὰ ἡλιοβασιλέματα τὸ προσμένουν κι' ἄλλοι.
Μὲ τὰ φτερά τοῦ νοῦ, μὲ τῆς καρδιᾶς τὴν λαύρα,
Μὲ τὰ κλαμένα, τ' ἀνοίγεται μεγάλα μάτια.
Ἀκούραστοι ὀλοένα ψάχνουν, πάντα ψάχνουν!

Χρῖστος Βαρλέντης

Edm. Bertrand

Ο ΜΕΛΙΣΣΟΚΗΠΟΣ

ΜΕΡΟΣ Α'

Γενικὲς ὁδηγίες.

Οἱ διάφοροι τόποι καὶ ἄλλα περιστατικά ποῦ θρέφονται οἱ μέλισσαι. — Τριῶν λογίων πρόσωπα μποροῦνε νὰ κάνουνε τὴ μελισσοτροφία : ὁ τεχνίτης, ὁ ζηλωτὴς καὶ ὁ κάτοικος τῶν χωριῶν, ὅποιος καὶ ἂν εἶνε.

Ὁ τεχνίτης, ποῦ κάνει ἔργο του τὴ μελισσοτροφία, πρέπει δίχως ἄλλο νὰ διαλέξῃ τὸν τόπο, ὅπου θὰ βάλῃ τὰ μελίσσια του· πρέπει νὰ εὕρῃ μελότοπον καὶ κατατόπι

πού να μην τὸ πιάνη ἀέρας, γιατί ἀπὸ τὸ εἰσόδημα τῶν κυψελῶν του θὰ ζήσει. Ὁ ζηλωτής, πού γι' αὐτὸν ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶναι μιὰ μελέτη ἢ ἡ εὐχαρίστηση μιανῆς ἐπιθυμίας ξεχωριστῆς γιὰ τὸ προκομμένο μαμουῖ, δὲν ἔχει μπροστά του αὐτὲς τὲς περιστάσεις· γιὰ τὴν ποσότητα τοῦ μελιοῦ πού θὰ κάμῃ ὀλίγο τὸν μέλι. Ὁ κάτοικος τοῦ χωριοῦ, πλούσιος ἢ φτωχός, νοικοκύρης ἢ νοικιαστής, γυρεύει μὲ τὴ μελισσοτροφία νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴ θέση του, νὰ αὐγατῆσῃ λιγάκι τὰ εἰσόδηματά του ἢ τὴν καλοπέρασή του χωρὶς ν' ἀμελήσῃ καθόλου τὲς ἄλλες δουλειές του· θὰ ξοδέψῃ γιὰ τὸ μελισσοκήπο του τὸν καιρὸ που τοῦ περισσεύει, καί, καθὼς ὁ ζηλωτής, θὰ τὸν φτειάσῃ μὲ τέτοιον τρόπο, πού νὰ τὸν ἔχῃ πάντα πρόχειρο παίρνοντας τὸν τόπο ὅπως βρίσκεται. Μπορεῖ ὅμως, ἂν εἶναι χωρικός νὰ αὐγατῆσῃ τὴ σοδειὰ τοῦ μελιοῦ χωρὶς νὰ βλάψῃ τὸ εἰσόδημα τῶν χωραφῶν του, καὶ τοῦτο τὸ κατορθώνει, φυτεύοντας μερικὰ χορτάρια γιὰ τὲς μέλισσες του ἢ ἀφίνοντάς τες νὰ βόσκουνε στὴ ξερὴ καὶ ἀδούλευτη γῆς.

Διαλεξὶς τοῦ τόπου. — Ὁ τεχνίτης πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ προτιμῆσῃ τὸ γειτόνεμα τῶν φυσικῶν ἢ φτεϊαστῶν λειβαδιῶν· τὸ πικρολόβι (sainfoin) καὶ ἡ φασκομηλιά δίνουνε, στὴν Ἑλβετία, τὸ λευκότερο καὶ τὸ πειὸ γυρεμένο μέλι στὰ πεζάρια. Μερικὰ χωράφια μὲ ἄγριο κραμπὶ (colza) εἶνε μεγάλη βοήθεια τὴν ἀνοιξή γιὰ τὸ μεγάλωμα τῶν μελισσιῶν· τὸ μέλι που κάνουνε ζοδιάζεται τὸ περισσότερο στὸ θρέψιμο τοῦ γόνου, ὅσο βασιτῆς ὅμως ἡ σοδειὰ τὸ δίνομε γιὰ ἐρεθιστικὸ θρέψιμο. Καὶ τὰ κερπερὰ δένδρα δίνουν μιὰ καλὴ θροφή ὅταν μπορούνε οἱ μέλισσες νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τ' ἄνθρα τους, καὶ τὸ μέλι που δίνουνε εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τὸ μέλι τῆς κόλτσας.

«Ὁ τεχνίτης πρέπει νὰ πασχίσῃ σὰν θερισθοῦνε τὰ χόρτα, νὰ δώσῃ δευτέρη σοδειὰ στὲς μέλισσες του. Τὸ σινάπι, τὸ ἀππο τριφύλλι τὸ τὰ ἡμερα τριφύλλια (luzernes), ἡ ἡράκλεια (héraelée), τὰ καλαμίνια χειλωτά, πολλές φορές λείπουν καὶ δὲν βρίσκονται παντοῦ· θὰ προσπαθῆσῃ λοιπὸν νὰ ἔχῃ κοντὰ δάση καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα (πρὸ πάντων) βουνό, καί, ἂν δὲν ὑπάρχουν ὡς δυὸ ἢ τρία χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ μελισσοκήπο του, τοῦ συμφέρει νὰ κουβαλήσῃ τὰ μελίσσια του, σὲ μέρος που θὰ βρίσκουνε νὰ ἀρπάζουν στὰ δάση, στὰ ψηλά καὶ ὄψιμα λειβάδια, στὰ ρεϊκια, κτλ'. Ἀξίζει νὰ τὸ ἀναφέρωμε πως μέσα στὰ στενὰ λαγκάδια, που βόσκουνε μέλισσες καὶ στὲς δυὸ τους ράχες, ἡ σοδειὰ βασιτῆς πολὺ περισσότερον καιρὸ, ἐπειδὴ ἡ ἄθιση γίνεται διχοδικὰ ἀναλόγως στὸ γύρισμα κατὰ τὸν ἥλιο· ἔχει λοιπὸν ὁ μελισσοουργὸς μεγαλειότερες ἐλπίδες πως θὰ βωηθήσουνε τὴ σοδειὰ τούτῃ ἕμορφες μέρες.

Τὸ μέλι τῆς ψευδοκακίας (robin. — acacia) εἶνε πολὺ καλό. τῆς φλαμουριάς εἶνε καλό, ἂν καὶ δὲν ἀρέσει σ' ὄλους ἐξ αἰτίας τῆς δυνατῆς μυρωδιάς του, σὲ μερικὲς ὅμως χώρες, καθὼς στὴν Ἑλβετία, τὸ εἰσόδημα τῶν δυὸ τούτων δὲν εἶνε σταθερό.

Τὸ χινόπωρο, βρίσκουν οἱ μέλισσες τὸ πρῶτ', μέσα στὰ ἀραποσίτια μέλι μὲ χρῶμα βαθύ που ἔρχεται ἴσα ἴσα στὸν καιρὸ γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὲς χειμωνιάτικες ζωοτροφίες. Στους τόπους που τὸ καλλιεργοῦν πολὺ, ἔχει μεγάλη γύρεψη ἐπειδὴ κάνουν μ' αὐτὸ μυρωδάτα ψωμιά, δὲν εἶνε ὅμως σίγουρο τὸ εἰσόδημα τοῦτο καὶ ἔχει διαφορά κατὰ τὴν ἐποχὴ καὶ τὴ γῆς. Τέλος τὸ ρεϊκι τοῦ χινοπώρου εἶνε μεγάλη βοήθεια στους τοπους που βγαίνει.

Τὸ βουνὸ μπορεῖ, καθὼς καὶ ὁ κάμπος, νὰ συμφέρη

στὸν τεχνίτη γιὰ νὰ στήσῃ τὸ μελισσοκήπο του. Τὸ μέλι που γίνεται στὰ ψηλά ἔχει πολλὴ μυρωδιά, καὶ τὸ γυρεύουνε πολὺ ἐκεῖνοι που ξέρουν ἀπὸ μέλια καὶ ἔχει μεγάλες διαφορὲς στὴ γύρεση καὶ στὸ χρῶμα, ἀναλόγως τοῦ τόπου. Ὁ μελισσοουργὸς που τὸ ἔχει ἔργο, καὶ που ἐλπίζει κάθε χρόνο ἀπὸ τὴ σοδειὰ νὰ ζήσει, πρέπει, στὴν Ἑλβετία, νὰ ἔχει ἓνα μελισσοκήπο στὸ βουνό, καὶ ἄλλοτε τὸν ἴδιο καιρὸ στὸν κάμπος, γιὰ νὰ μοιράζῃ τὲς ἐλπίδες του. Ὅταν δὲν ἔχῃ στὸν κάμπος σοδειὰ, τοῦτο εἶνε πολλές φορές μιὰ αἰτία γιὰ νὰ εἶνε ἀθρονη στὰ ψηλά, καὶ τὸ ἐναντίο. Ἐπειτα, ἂν οἱ δυὸ μελισσῶνες δὲν εἶνε πολὺ ἀλάργα ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, μπορούμε νὰ πάρωμε ἀπὸ τὰ κάτω μελίσσια δυὸ σοδειὰς ἀναβάζοντας τὰ μελίσσια τοῦτα εὐθὺς ἅμα θερισθοῦνε τὰ χόρτα. Μὲ δυὸ μελισσοκήπους εὐκολύνονται καὶ τὸ ξεσμαρίσμα καὶ τὸ γκάστρωμα τῆς βασιλίσσας.

Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε ὅσο μπορούμε τὸ γειτόνεμα τῶν ἀργαστηριῶν τῆς ζάχαρης, τῶν ζαχαρωτάδικῶν, τῶν μύλων γιὰ μηλόκρασο (moulins à cidre), κτλ. εἴτε ἐπειδὴ χιλιάδες μέλισσες χάνονται μέσα σὲ τούτα τὰ ἀργαστήρια, εἴτε ἐπειδὴ μὲ τὸ νὰ πηγαίνουν σ' αὐτὰ μπορούνε νὰ δώσουνε ἀφορμὴ σὲ φιλονεικίες καὶ κρίσεις.

Καὶ τῶν ἀμπελιῶν τὸ γειτόνεμα καμὰ ἄξια δὲν ἔχει· οἱ μέλισσες δὲν βρίσκουνε ἄθρα στ' ἀμπελιὰ, καὶ πολλές φορές εἶνε δύσκολο νὰ δώσωμε στοὺς ἀμπελοουργοὺς νὰ καταλάβουνε πως δὲν κάνουνε ζημιὰ στὰ σταφύλια· κλίνουνε νὰ φορτώνουνε στὲς μέλισσες τὲς ζημιές που κάνουνε τὰ πουλιά καὶ οἱ σφήκες. Γνωρίζομε πὼς ἂν οἱ μέλισσες βυζαίνουνε τὸ ζουμί τῶν χαλασμένων σταφυλιῶν, δὲν μπορούν ὅμως νὰ τρυπήσουν τὴ φλούδα τῶν γερωῶν ρωγῶν, ὅ ἐστὶ πως ξέρουν τὸ πολὺ πολὺ νὰ ὠφεληθῶνται ἀπὸ τὸ κακὸ που δὲν ἔκαμαν αὐτές.

Τὸ νὰ βρίσκονται κοντὰ σὲ ποταμούς οἱ μέλισσες εἶνε πολὺ βλαβερὸ ἂν οἱ συνειθισμένοι ἄνεμοι φυσοῦνε μὲ τέτοιον τρόπο που νὰ ρίχνουν τὲς μέλισσες μέσ' στὸ νερό· δὲν ἔχει ὅμως ἄλλη ζημιὰ παρὰ μόνον που λιγοστεύει τὸν τόπο που βόσκουν οἱ μέλισσες. Γνωρίζομε πολλοὺς μελισσοκήπους εὐτυχισμένους στὲς ὄχθες τῆς λίμνης Λεμάνης.

Γάγγραινα. Γιὰ ἓνα πρῶμα θὰ κάμωμε προσεχτικὸ τὸν τεχνίτη μελισσοουργὸ που γυρεύει τόπο γιὰ νὰ βάλῃ τοὺς μελισσοκήπους του. Ἡ πρῶτη φροντίδα του, ἀφοῦ βεβαιωθῇ πως ὁ τόπος που διάλεξε κάνει μέλι, πρέπει νὰ εἶνε νὰ ζητάσῃ γιὰ τὴν περασμένη καὶ τὴν ταρινὴ κατάστασιν τῶν γειτονικῶν μελισσοκηπῶν. Οἱ μέλισσες παθαίνουνε μιὰ μονάχη ἀρρώστια βρειὰ που χτυπᾷ πειότερο τὰ παιδιὰ τους καὶ ὡς στὸ τέλος ξεκληρίζει τὸ μελίσσι, καὶ ἡ ἀρρώστια αὐτὴ εἶνε ἡ γάγγραινα (λάλα) τῶν μελισσῶν (ιδὲ εἰκ. 6). Ἡ ἀρρώστια τούτη εἶνε πολὺ κολλητικὴ καὶ, ὅταν πέσῃ σ' ἓναν τόπο, μένου ἀπ' αὐτήν, ἴσως στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, σπόροι που μπορούνε, μὲ ὅλες τὲς προφύλαξεις, νὰ μολέψουνε τὸ μελισσοκήπο που θὰ στήσῃ ἐκεῖ ὁ νεοφερμένος μελισσοουργός. Ἰσως κιόλας ὑπάρχουνε τόποι ὅπου ἡ γάγγραινα γίνεται εὐκολώτερα παρὰ ἄλλου, εἴτε ἐξ αἰτίας τῆς γῆς ἢ τοῦ ἀγριοῦ, εἴτε ἐξ αἰτίας τῶν φυτῶν τοῦ τόπου. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε πως ἡ ἀρρώστια ἔχει τὸ ἴδιωμα νὰ ἐπιμένῃ στους τόπους που μιὰ φορὰ ἐπαρουσιάσθηκε καὶ πως καινούργιοι μελισσοκήποι κκωμμένοι ἐκεῖ ὅπου ἄλλοι ἐγαλασθήκανε πρὶν, παθαίνουνε κάποτε τὴν ἀρρώστια.

Στὴν Ἑλβετία, ἡ γάγγραινα βασιτεῖται καὶ ξαπλώνεται ἀπὸ τὴν ἀμελεῖα μερικῶν νοικοκυραίων που ἔχουνε ἀχυρένια γυφέλια καὶ που δὲν ζητάζουν τί γίνεται στὰ

μελίσσια τους καὶ περιορίζονται νὰ ρίχνουνε τὲς ζημιές τους στὴν κακοκαιρία. Ὁ μελισσοουργὸς που ἔχει γυφέλια μὲ χωρίσματα (cades), καταλαβαίνει πολὺ γλήγορα τὴν ἀρρώστια που μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ, στὸ μελισσοκήπο του, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὸν κυττάξῃ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ· αὐτὸ ζητᾷ ἡ μέθοδος που ἐπαρადέχτηκε, καί, κοντὰ στὰ ἄλλα, οἱ ἐξέτασες τῶν μελισσιῶν εἶνε τόσο εὐκολες, που δὲν βαριέται κανεὶς νὰ τὲς κάμῃ. Στὰ ἀχυρένια γυφέλια, τὸ ἀνάποδο, οἱ ἐξέτασες ἀνάρρη γίνονται καί, γιὰ νὰ ποῦμε ἔτσι, μόνο ὅταν ὁ νοικοκύρης τους ἐκατάλαβεν ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ὄψη τους πως δὲν πᾶνε καλά. Καὶ ἐπειτα ἡ ζέταση γυφελιοῦ ἀχυρένιου γίνεται πάντα ἀπάνω-πάνω (ἐπιπολαίως) γιατί δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ξεβιδώσῃ, καὶ εἶνε πειὸ δύσκολη γιατί πρέπει κανεὶς νὰ μαντέψῃ ἐκεῖνο που δὲν βλέπει.

(Μετάφραση τοῦ γιαιτροῦ Δ. Π. Πουλάκη)

Θεωροῦμεν πολὺτιμον τὴν μελέτην τοῦ Κυρ. Bertrand διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας.

„ΑΡΜΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ“

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΣ

Ἐξηλωμένη νωχελῶς ἐπάνω εἰς ἓνα βελούδινο καναπέ, παρετήρει μὲ ἀγαλλίασιν, μὲ φιλαρέσκεια ἀμετρον τὸ νέον φόρεμα, τὸ ὁποῖον μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχε φέρει ἡ ῥάπτρια, ἐρριμένον ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλλον καναπέ.

Ἀπετελεῖτο ἐκ ῥοδοχρόου μεταξωτοῦ ὑφάσματος, γαρνιρισμένον ἀπὸ μυριοχρῶμους καὶ βαρυτίμους δαντέλλας, πληρούσας διὰ τοῦ ῥαντίσματος τοῦ μεθυστικοῦ κρῶματος τῆς βιολέττας, εὐωδίαν ὀλόκληρον τὸ δωμάτιον. Ἦτο κατενθουσιασμένη διὰ τὴν τελείαν ἐπιτυχίαν του, ἡ δὲ ζωηρὰ καρδία της ἐσκίρτα ἐξ ἀπεριγράπτου χαρᾶς, διὰ τὴν μοναδικὴν κομψότητα, διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων.

Ἀνελογίζετο μετὰ πλειοτέρας χαρᾶς, πόσον ἐπιβλητικὴ, πόσον θὰ ἦτο θαυμαστὴ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν χοροεσπερίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε προσκληθῇ μετὰ τοῦ συζύγου της, καὶ ὁποίαν τέλος χαριτωμένη εἰκόνα θὰ ἄφινεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν πάντων τῶν προσκεκλημένων. . . .

Πόσα ἡδονικὰ συναισθήματα ἠσθάνετο νὰ τὴν καταπλημμυροῦν, σκεπτομένη ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἦτο αὐτὴ ἡ ὠραιότερα τοῦ χοροῦ, τῆς καλλονῆς ἢ βασιλίσσας, τῶν ἀμφιέσεων ὄλων ἢ κορωνίς!

Ἐγαίρετο, διότι εἶχε πλήρη πεποίθησιν τῆς νίκης της, διὰ τὸν θρίαμβον, τὸν ὁποῖον ἠθέλεν ἐξεγεῖρει εἰς τὰς καρδίας τῶν πολυπληθῶν θαυμαστῶν της!

Καὶ ὅταν τὴν πρῶϊαν θὰ ἔπερνε τὸ πρόγευμα, μὲ πόσῃ εὐχαρίστησιν, καὶ μὲ πόσῃ ἀπληστείαν θὰ ἀνεγίνωσκεν τὰς στήλας τοῦ θαυμασμοῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας χάριν αὐτῆς θὰ ἐσκόρπων ἐν περισσεῖᾳ λυρισμοῦ οἱ θαυμασταὶ της. . . .

Π

Μετὰ λύπης ὅμως ἔβλεπεν, ὅτι ἡ ὀρισθεῖσα ὠρα μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐφθανε, καὶ ὁ Παῦλος δὲν ἐφάνη ἀκόμη.

Τί συμβαίνει; Πῶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη; Ἐψιθύριζε· ἀφίνουσα βαθὺν στεναγμὸν.

Ἦρχισε νὰ στενοχωρῆται, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἐκαρφώνοντο συχνά εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνηρτημένον ἔκκρεμές, καὶ ὅλη ἡ προσοχὴ της ἦτο ἐστραμμένη ἐπὶ τοῦ ὠροδείκτου.

— Μὰ τί ἔγινε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἐνύχτωσε καὶ ἀκόμη νάρθη! Ἐπανελάμβανε πάλιν προσβλέπουσα εἰς τὴν θύραν ἀνησυχῶς.

Καὶ ὡσεὶ θελοῦσα νὰ διασκεδάσῃ τὰς ὑπολειπομένας εἰς ὀλίγας στιγμᾶς, ἔλαθε μὲ τὴν μικρὰν χεῖρά της ἀπὸ τὸ γραφεῖον, ἓνα καλλιτεχνικὸν βιβλίον καὶ ἤρχισε νὰ τὸ φυλλομετρᾷ μηχανικῶς πως, παρατηροῦσα ἀγρημῆως τὰς ἐν αὐτῷ σκορπισμένους ὠραίας εἰκονογραφίας.

Τὸ παρετήρησε μυριάκις, ἀνέγνωσε μερικὰ ἐξ αὐτοῦ διηγήματα, ἐκύταξε δι' ἐκκοστὴν φορὰν τὰς εἰκόνας, ἀλλ' ὁ Παῦλος ἀκόμη νὰ ἔλθῃ, ἐνῶ ἡ ὠρα παρήρηχο.

Τρέχει εἰς τὸ παράθυρον μήπως τὸν διακρίνῃ μακρόθεν ἐρχόμενον, ἀλλὰ τίποτε.

Ἀπόλυτος ἡσυχία ἐβασίλευεν ἐξω εἰς τὴν ὁδόν, καὶ μόνον οἱ μικροὶ ἐσπερινοὶ ἐφημεριδοπῶλαι, διέκοπτον μὲ τὰς ἐκκωφιστικὰς φωνὰς των τὴν γαλήνην τῆς ἐσπέρας.

Ἦδη τὴν στενοχωρίαν της διεδέχθη πυρετός, καὶ μετ' ὀλίγον ὄργη ἀκράτητος. Ἡ ἀνησυχία τὴν ἀπερρόφα, τὴν κατέτρωγε!

Ἐγένετο καταπόρφυρος καὶ ἐν τῇ θυελλῶδει ἐκείνῃ παρφορᾷ της, ἐξήμεσε κατὰ τοῦ Παύλου, ὅτι ἀνήλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ στόμα της!

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἐτραυλίζε, νὰ τὸν περιμένω τόση ὠρα, καὶ νὰ μὴ φανῇ ἀκόμα!

Καὶ διεσκέλιζε τὸ δωμάτιον ἐπανειλημμένως, τρέμουσα ὅλη ἐξ ὄργης. ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ μετώπου προσπαθοῦσα ν' ἀποδιώξῃ τὰς ἀλγυνάς τὰς παρὰ δόξους ἐκείνας σκέψεις αἱ ὁποῖαι τὴν ἐπολιόρχουν, ἐνῶ τὸ αἷμα της ἀνερχόμενον εἰς τὴν κεφαλὴν της, ἤρχιζε νὰ σφύζῃ τοὺς κροτάφους της!—

III

Ἐξαφνα ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ προκύπτει ὁ Παῦλος ὄχρος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τεθολωμένους καὶ μόλις δυνάμενος νὰ ἴσταται ὄρθιος.

Εἰσῆλθεν ἀσθμαίνων καὶ ἐξηπλώθη βαρὺς ἐπὶ τοῦ καναπέ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν!

Ἐκείνη ὑπολαβοῦσα ὅλα αὐτὰ τὰ κινήματα ὡς ὑπεφυγὴν, μὴ δυναμένη ἐν τῇ τεταραγμένῃ σκέψει της, ἐν τῇ δίνῃ ἐκείνῃ τῆς ἐσωτερικῆς τρικυμίας της, νὰ διαγνώσῃ τὴν πυρετώδη, τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασιν τοῦ συζύγου της, ἤρχισε νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ μὲ τὰς πικροτέρας τῶν φράσεων!

— Ὠραῖα Παῦλε μιὰ χαρὰ τὰ κατὰφερεις· εἶπες πῶς θ' ἄρχεσο εἰς τὰς ἐννέα, καὶ ἡ ὠρα εἶναι δέκα.

Γιατί, δὲ θὰ πᾶμε στὸ χορὸ;

Καὶ τὸ βλέμμά της—βλέμμα γυναικὸς περιφρονουμένης—ἐξέφραζεν εὐφραδέστατα τὴν καταπιέζουσαν τὰ στήθη της ὄργην!

— Ἐχεῖς δικαίον Νίνα, καὶ ἔγεις δικαίον, ἀλλὰ τί νὸ σοῦ κάμω! Τρόμαξα νὰ ἔλθω, δὲν μπορῶ, ἔχω πυρετὸν φοβερόν, δὲν εἶμαι καθόλου καλά! . . .

Αἱ φράσεις αὗται διήγειραν ἀναστατώσιν εἰς τὰ εἰκοσαετῆ στήθη Ἐκείνης.

— Τί λὲς Παῦλε; Καὶ ὁ χορὸς;

— Μὰ τίνά Σοῦ κάμω, διέκοψεν, δὲ μπορῶ, πεθαίνω ἀπὸ πυρετόν !

Καὶ ἐπρόφερον ὁ δυσμοῖρος μὲ τόνον τόσον ἱκετευτικόν τὰς λέξεις ἐκείνας, μὲ τόσον ἀπηλπισμένον, ὥστε θὰ συνεχίσει καὶ αὐτὰ τὰ γρανιτώδη στήθη τῆς Σφιγγός!..

Μόνον Ἐκείνη ἦτο ἀκκμπτος, ἀκατάβλητος . . .

— Ἄ μὰ θὰ πάμε. Εἶνε ἀδύνατον πρέπει νὰ πάμε Παῦλε. Τότε λοιπὸν γιατί ἔραψα τὸ φόρεμα;

Εἶπε καὶ ἐκτύπησε μὲ πείσμα τὸ μικρὸ τῆς πόδι ἐπὶ τοῦ πατώματος !

Ἄλλως τε δὲ βλέπω νῆχης καὶ τίποτε σοβαρὸν. Παροδικὴ ζάλη εἶνε, καὶ θὰ Σοῦ περάσῃ ! Σήκω μὴ βεβήσῃσι Παῦλε.

Καὶ μετ' ὀλίγον.

Κρίμα δὲ μ' ἀγαπᾷς Παῦλε . . .

Καὶ μὲ βῆμα κλονιζόμενον ἐρρίφθη βαρεῖα ἐπὶ τοῦ καθίσματος, ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα.

III

Βλέπων ὁ Παῦλος τὴν ἀνένδοτον ἐπιμονὴν τῆς, μὴ θέλων νὰ γείνη κώλυμα τῆς τόσον ἀκαθέκτου ἐπιμονῆς τῆς, νὰ πικράνῃ αὐτὴν κατόπιν ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τοῦ γάμου των, ἠγέρθη σύρων ἐπιπόνως τὰ ἀσθενῆ του σκέλη, μὲ τὰ γόνατα τρέμοντα καὶ διηυθύνθη πλησιον τῆς.

— Νὰ πάμε Νίνα — τῇ εἶπε λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς, μὲ φωνὴν φθίνουσαν, δυσκόλως ἐξερχομένην τῶν ὀδόντων του !

Ἄκτις χαρᾶς ἐφώτισε τότε ἐξαφνα τὴν μορφήν τῆς Νίνας, καὶ χωρὶς νὰ προσέσῃ ἄλλο τι διηυθύνθη ἐν σπουδῇ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον πρὸς διευθέτησιν τοῦ πύλου τῆς.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Νίνα στίλβουσα ἐντὸς τῆς κομψῆς ἐσθῆτός τῆς, προσήλκυε τὰ βλέμματα ὄλων τῶν λεόντων τῆς πρωτεύουσας. οἵτινες ἐχώρευον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ μέγαρον Π.

Τὸ ἀπαράμιλλόν τῆς σῶμα ἐκυματίζε χαριέντως εἰς τοὺς τεχνικωτέρους τῶν στροβίλων, καὶ θὰ ἐνόμιζες ὅτι ἡ νεαρὰ ἐκείνη δέσποινα ἦτο πετλούδα χαρίεσσα, περυγίζουσα μέσα εἰς κύματα φωτός, εἰς ρεύματα ἀρμονίας καὶ μύρων, ὅσα διεχύνοντο εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ἐκεῖνο σαλόνι, τὸ σελαγιζόν ἐκ φωτός καὶ ἀδαμάντων.

Ὁ δὲ Παῦλος ἀναίσθητος σχεδὸν ἀπὸ τὸν καταμαστιζόντα πυρετόν, ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν, ἱκετεύων Ἐκείνην διὰ τοῦ βλέμματος ν' ἀναχωρήσουν ἐνωρίτερον ὀλίγον τῶν ἄλλων.

Ἐκείνη ἀπαθὴς ἤρκειτο μόνον εἰς μίαν ἀπλὴν κατένευσιν τῆς κεφαλῆς καὶ ἀνέμενε ἀγωνιωδῶς ὅπως τὸν τελειώσαντα στροβίλον διαδεχθῇ ὁ ἕτερος, ὅπως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κύματος τῆς τρελλῆς ζάλης, ρίφθῃ εἰς τὸ ἄλλο τῆς μεθυστικῆς δίνης τοῦ χοροῦ.

V

Τέλος ὁ χορὸς ἔληξεν

Πλησιάζει ἡδὴ ἡ πρωΐα.

Τὰ ὠραῖα τοῦ λυκόφωτος μειδιάματα διαχύνονται ἀόριστα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἡ Νίνα ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς δὲν παρεδόθη ἀκόμη εἰς τὰ φιλήματα καὶ τὰς θαπείας τοῦ ὕπνου. Ἄν καὶ κουρασμένη, σκέπτεται τόσα καὶ τόσα

Ἐνθυμείται τὰς φράσεις τὰ ἐλκυστικὰς τὰς κολλητικὰς τῶν ἀπέριων θυμαστών τῆς, ὅσους ἔσुरε περὶ

Αὐτὴν, καὶ προσπαθεῖ νὰ μαντεύσῃ τῶρα τοὺς χειμάρρους τῶν ἐπαίνων, ὅσοι θὰ ἐχύνοντο εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων !

Καὶ ὁ Παῦλος ;

ᾠ ! Τὸ δυστυχὲς θῦμα τῆς ματαιότητος, τῆς φοβερᾶς ἐκείνης φιλαρσεκειᾶς !

Ὁ Παῦλος φλογίζεται μέσα εἰς μίαν κάμινον πυρετοῦ καὶ πυρέσσει . . . πυρέσσει ! ! !

Τάκης Ν. Κονόρθος

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΕΩΡΓΙΚΑ

Οἱ ὑγράοι τοῖχοι.

Ἡ ὑγρασία τῶν τοίχων προλαμβάνεται ἂν ἀλείψῃ τις αὐτοὺς ἐσωθεν μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα.

Γελατίνη 500 δράμια, διχρωμικὸν κάλι 50 δράμια εἰς 2 1/2 ὀκάδας ὕδατος. Ἡ ἀλοιφή αὐτὴ ἰσχύει μόνον ὅταν οἱ τοῖχοι φωτίζονται, οὐχὶ ὅταν εἶνε σκοτεινοί, ὅπως εἰς τὰ ὑπόγεια.

Σπόροι σίτων.

Σπόροι σίτων καταλληλότεροι εἶνε οἱ χονδρότεροι, βαρύτεροι καὶ λεῖοι (οὐχὶ ζαρωμένοι). Ἐκλέγων τις καλῶς τοὺς σπόρους καὶ καθαρίζων αὐτοὺς διὰ κοσκίνου (νὰ μὴ ἀφίηρ εἰς τὸν σπῆρον τοῦ σίτου σπόρους ἀγρίων χόρτων, οὐδὲ κόκκους σίτου ἀτροφικοὺς μικροὺς) νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ ὠφεληθῇ εἰς τὴν εἰσοδειαν κατὰ 30 τοῖς 100 τοῦλάχιστον. Ἄν τὸ κτῆμα αὐτοῦ δὲν ἔχει καλὸν σπῆρον πρέπει νὰ προμηθευθῇ ἀλλαχόθεν.

Σπορά σίτου.

Δὲν πρέπει τις νὰ σπεῖρῃ τὸν σῆρον εἰς ἀγρὸν ὁ ὁποῖος νὰ εἶνε πρὸ ὀλίγων μόνον ἡμερῶν καλλιεργημένος διὰ τοῦ ἀρότρου. Πρέπει ἐκεῖ ὅπου πέσῃ ὁ σπῆρος τοῦ σίτου νὰ εἶνε τὸ χῶμα στερεὸν οὐχὶ νωπὸν καὶ χαλαρὸν, νὰ ἔχη κατακαθίσῃ. Διὰ τοῦτο ἕνα μῆνα πρὸ τῆς σπορᾶς πρέπει νὰ καλλιεργῆται ὁ ἀγρὸς εἰς διὰ τοῦ ἀρότρου καὶ οὐχὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς σπορᾶς. Μετὰ τὸ ὄργωμα τοῦτο συντριβεται ὁ σβῶλος διὰ σκαρφηπτήρος καὶ βωλοκόπου ὀδοντοτῆς, ἵνα πέσῃ ὁ σπῆρος εἰς ἕδαφος ὀμαλόν. Ἄψ' οὐ πέσῃ ὁ σπῆρος σκεπάζεται μὲ ἄροτρον κοινὸν ἢ μὲ ἄροτρον πολύμνον. Μετὰ τὴν σπορὰν βωλοκόπημα μὲ σβάρνιν. Ἄν θέλῃ τις νὰ σκεπᾶσῃ τὸν σπῆρον μὲ σβάρνιν ἢ μὲ σκαρφηπτήρα πρέπει ὀλίγον πρὶν σπεῖρῃ νὰ ὀργώσῃ τὸ ἕδαφος ἐπιτολαίως, νὰ σπεῖρῃ ἀκολούθως καὶ νὰ σκεπᾶσῃ μὲ ἕν τῶν ἀνωτέρω ἐργαλείων, διότι ταῦτα ἵνα ἐργασθῶσι καλῶς ἀπαιτοῦσι χῶμα νωπὸν εὐκόλως ἀνακινούμενον καὶ εὐκόλως τριβόμενον διὰ τοῦτο πρέπει ὀλίγας ἡμέρας πρότερον νὰ προηγῆται μία ἄροσις ἐλαφρὰ εἰς ἀγρὸν καλῶς πρότερον διὰ τῶν ἴσχυων καίων ἀρόσεων καὶ βωλοκοπιῶσεων καλλιεργημένον.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

“ΚΥΨΕΛΗ”,

Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα τὸ ἔξοχον ἀληθῶς φιλολογικὸν Ἡμερολόγιον «Κυψέλη» τῶν κ.κ. Δημ. Η. Μανούσου καὶ Ἀγγ. Α. Κοσμῆ.

Ἐν τῷ Ἡμερολόγιῳ τούτῳ συγκειμένῳ ἐξ 7 1/2 τυπογραφικῶν φύλλων μετ' εἰκόνας ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, παραλαμβάνουσι αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἐξοχότερων παρ' ἡμῖν λογογράφων καὶ ποιητῶν. Συνιστῶμεν τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο ὡς τὸ μόνον φιλολογικὸν ἐντρύφημα, ἀφ' οὗ ἄλλως τε πωλεῖται ἀντὶ μιᾶς μόνον δραχμῆς.

Τύποις «Νομικῆς»